ژړېدلي اوښکه

ناول

احمدالله مسلميار

پیژندپانه

احمدالله مسلمپار د صـــــــــاحب نور زوی د دادمحمد
لمسی په
۱۳۷۷ز کال کې د پکتیا ولایت د سیدکرم ولسوالۍ
په کوسین سیمه کې زیږېدلی نوموړی یو ښه او
خوش اخلاقه انسان دی
تل ورته د بریا دعا کوم .

سمیع الله اتل
کابل
دلوه ۱۴

اوښکه

په ژوند کې د خوشبوو تر څنګ کړاوونه هم شتون لري چې له ټولو انسانانو سره پېښېږي، خو دا چې زمونږ په ټولنه کې بدو دودونو ځاي نيولی نو زمونږ ټولنه د خوشبوو په نسبت له کړاوونه سره ډېره مخ ده چې له هغو بدو دودونو څخه يي يو هم د وَلور دود دی.

وَلور هغه نوم دی چې د ډېرو خلکو آرمانونه يي له خاورو سره يو کړي دي او زمونږ ځوانان يي مهاجرت ته اړ کړي دي.

زه هم له ډېر وخت نه راپه دې خوا په دې لټه کې وم چې د ټولنې ځيني بد دودونه انځور کړم تر څو په راتلونکي کې د داسې بدو دودونو مخه ونيول شي، ددې دودونو له منځه وړل د ټولنې د پرمختګ سبب کيږي.

زما دا ناول چې د « ژړېدلې اوښکه » تر نامه لاندې دی نو دا مې لومړی ناول دی، په دې ښه باوري يم چې په ياد ناول

کې به ستونزې ډېرې وي خو دا مې د بدلون لپاره یوه ښه موقع وه.
هیله لرم چې په لوستلو یې ستومانه نه شئ.

-احمدالله مسلمیار

کابل

دلوه ۷

پرمختګ

احمدالله مسلميار مې د لومړي ټولګي نه ملګرى دى د يو بل له خوى او خواصو سره ښه بلد يو نومړى ددې تر څنګ چې يو ښه ليکوال دى يو ښه شاعر هم دى.

د شعر په برخه کې له نومړي سره ډېرې خوږې خاطرې لرم چې د هغو خاطرو څخه يې يوه داسې ده چې کله به زه او هغه د بازار لور ته تلو نو په لاره کې به يې په موټرونو ليکل شوي شعرونه په خورا مينه لوستل خو د ليکلو توان يې نه درلوده خو د وخت په تېرېدو يې ياد ارمان هم پوره شو چې دا بېت يې د نن سبا د شاعرۍ يو مثال دى :

" د ونې سېورې لاندې ناست ېمه خو ونه نشته"

" جامې مې شته خو په جامو کې مې لمنه نشته"

نوموړي د ښوونځي له دورې څخه د ادبیاتو له پوهنځي سره مینه درلوده او همدې مینې یې باد پوهنځي ته برېالی کړ .

د « ژړېدلې اوښکه » په ناول کې د ژوند بېلابېلې نیمګړتیاوې انځور شوې دي.

ښاغلي احمدالله مسلميار ته د « ژړېدلې اوښکه » د ناول بشپړېدو مبارکي وایم او تر څنګ یې نوموړي ته د لا برياوو او پرمختګ دعا کوم.

-فضل الله ماموند

-کابل

***

هره شپېه مې غوښتل لـه هغـه سـره واوسم هغـه سره ناستې به تل خوښي راکوله

د لومړي ټولګي نه سره ملګري وو خو ملګرتیا مو د اووم ټولګي نه راپېدېخوا ډېره کلکه او قوي شوه . دهغه کور زموږ د کور نه څو کوڅې هخوا ؤ او کله به چې ښوونځي ته تله نو لومړی به زموږ کوڅې ته راتله او دواړه بـه یو ځای ښوونځي ته سره تلو وروسته مو ملګرتیا داسې شوه چې خلکو به ګومان کاوه چې ګواکې دا دواړه سره وروڼه دي. هغه له ما څخه یو کال کشر ؤ او له ډېرې مینې به یې راتـه د مشر کلمـه کاروله هر مازدیګر بـه ګډ د کرکټ مېدان ته د کرکټ لوبې لپاره تلو. فرهاد په کرکټ

کې هم ښه مهارت درلود او ډېر تېز بال به یې کاوه خو زه د کرکټ په لوبې دومره نه پوهېدم که څه هم زما د کرکټ لوبې سره مینه نه وه خو د فرهاد لپاره به تلم هغه بـه چې کلـه زما پـه وړاندې بـال کـاوه نو ډېر ورو تـوب بـه یې

راغورځاوه خو د نورو هلکانو ویکتې به یې داسې غورځولې لکه د بادي توپک ډز چې مرغۍ له ونې راوغورځوي . د اووم ټولګي مو څو مېاشتې تېرې شوې وې زه او فرهاد د ټولګي په درېمه څوکۍ کې ناست وو اول نمره مو د ټولګي مخې ته د تورې تختې سره ودرېده او غږ یې وکړ

هلکانو راتلوونکې شنبې ورځې ته د ښوونکي ورځ ده څه کوو لمانځو یې او که نه؟

که څوک یې لمانځي نو ګوتې دې پورته کړي.

زما په ګډون ټولو ټولګیوالو ګوتې پورته کړې او هوډ یې وکړ چې د ښوونکي ورځ به لمانځي.

فرهاد چې له ښه جرأت څخه برښمن ؤ ،له څوکۍ نه پاڅېد او څو سپینې پاڼې یې له ځان سره واخیستې او د پاڼو نه یې وړې،وړې ټوټې جوړې کړې او په هره ټوټه کې یې د خوراکي توکو او د کاسو (قابونو) نومونه یې ولیکل او د لمړي قطار د څوکۍ په مېز یې هغه د کاغذ ټوټې واچولې

.

او د اول نمره نه یې پېل وکړ هر نفر به په نوبت ورتله او یوه یوه د کاغذ ټوټه به یې پورته کوله د پنځه نفرو نوبت خلاص شو.

او د شپېږم نفر نوبت راورسېد چې هغه زه وُم لاړم د فرهاد ترخنګ ودرېدم فرهاد هم ددې نـه مخکـې چې زه د کاغذ ټوټه راواخلم په موسکي حالت يې ووېل يـاالله خبر !
ما هم د کاغذ ټوټه راواخيسته چې خلاصه مې کړه په کې ليکل شوي وو " لس خوراکه کباب " ددې جملې پـه ليدلو مې زړه خواشينی شو لاړم په څوکۍ کې کېناستم او په دې فکر کې ډوب شوم چې د " لس خوراکه کبابو " روپـۍ بـه له کوم ځای نه ترلاسه کوم ؟

زموږ د کورنۍ اقتصادي وضعه هم خرابـه ده قرض هم چانه نشم کولی.

فرهاد مې د اوږو نه لاس راتاو کړ ويې ښورولم راته

وُ يې وېل

مشره څنګه په سوچونو کې ډوب يې؟

د فرهاد دې عکس العمل سمدست لـه خيالي نړۍ نـه راوويستمه ځواب مې ورکړ

نه فرهاده کومه خبره نشته رښتيا تاته څه ووتل ؟

-هاها٠٠٠٠ دروغجنه ! ګورې چې ته په سوچو کې ډوب وې که ډوب نه وې نو ماته په پچه کې وتلي څيز

نه به خبر وې ښه زه خپر درته وبه یې وایم ماته پنځه قابه ووتل د وریجو قابونه.

فرهاد بیا په اوږې لاس راکېښود راته یې وویل

مشره ګوره زړه نه زړه ته لاره ده ستا حالت ماته سم نه ښکاري ځواب راکړه چې د څه لپاره سوچې شوې رښتیا د "کبابو د روپو "په اړه خو به فکر نه کوې؟

په ځېره مې د دروغو موسکا راوسته ورته ومې ویل ، نه فرهاده زه همداسې یم کله چې ځانته شم نو په فکرونو کې ډوبیږم.

-ښه مقصد چې د ښوونکي د ورځې په اړه فکر ونه کړې ورور دې درسره دی.

-نه فرهاده داسې کومه خبره نه ده.

شپږم ساعت مو د انګلیسي مضمون درلوده او د انګلیسي ښوونکي مو د صنف نګرانه هم وه ، د راتلو نه څو شیبې وروسته یې وویل

زده کوونکو د ښوونکي ورځې ته ټول راشئ هسې نه چې مخ مې تور کړئ نورو صنفونو ته.

کتابونه مو خلاص کړل د کتاب یوه موضوع مو ولوستله او د رخصتۍ زنګ ووهل شو کتاب مې بکسې ته واچو او د فرهاد سره ګډ د ښوونځي نه د کور په لور روان شوم خو د تېرو ورځو په توپیر له هغه سره په لاره کې روان وم فرهاد زما له اوږو نه لاس راتاو کړ او راته یې وویل

مشره نن داسې راته ښکاري لکه یو ګونګی مې چې ځنګ کې روان وي.

د فرهاد دغو خبرو ته مې لنډ،لنډ ځوابونه ورکړل لږې خبرې مې ورسره پیل کړې هغه د تحفې د جوړولو د دوکان پته رانه وغوښته ویل یې چې چیرته جوړیږي؟

ما هم هغه ته د هغه دوکان پته ورکړه مخې ته مې وکتل زموږ کوڅه راورسیده د فرهاد نه مې مخه واخیسته لاړم کور ته ننوتم خو خیال مې بدل ؤ ټول خیال مې د د کبابو د پیرلو لپاره د روپو پیدا کول ؤ په دهلېز کې مې مور ناسته وه ، خو ما د نورو ورځو په شان خپلې مور ته سلام ډالۍ نه کړ مستقیماً ننوتم حجرې ته ، د ښوونځي جامې مې وویستې.

ویل مې چې لږه دمه به وکړم نو د توشکې په سر مې پښې وغزولې دقیقې نه وې وتې چې مور مې راغږ کړ

یاسینه زویه ! ډوډۍ ته راووځه ستا د خوښې خواړه مې پاښه کړي دي ،

که څه هم زما لوبیا ډېره خوښېده مور به مې هم زما لپاره ډېر وخت د هغې پخلی کاوه لاسونه مې ومینځل د دسترخوان ترڅنګ کېناستم خو خوراک مې د هغه تیرو ورځو په شان نه ؤ لوبیا رانه ډکه کاسه پاتې شوه مور مې راته وویل یاسینه ولې دې ډوډۍ بس کړه؟

ومې نه غوښتل چې خپل خفګان له خپلې مور سره شریک کړم بهانه مې ورته وکړه

مورې ! کله چې د ښوونځي نه راؤوتو نو ټولګیوال مې راته برګر واخیست موړ یم ځکه.

مور مې د لوبیا کاسه پورته کړه او ویې ویل ښه ځه بېګاه ته به یې وخورې غرمه مې د خوب په بهانه په حجره کې په سوچونو او فکرونو تېره کړه.

ورځ تېره شوه ماښام شو یواځې یو ماښام د ښوونکې د ورځې ترمنځ وخت پاتې وو په انګړ کې د سوپې په سر کېناستم سترګې مې اسمان کې په یوه ستوري لړېدلې نېولې وې.

مور مې راؤوته غږ یې راباندې وکړ

یاسینه زویه! مئین شوی خو به نه یې؟ څنګه ځان ته ناست یې ؟

په موسکي حالت مې ځواب ورکړ نه موري همداسې را ؤوتم

مور مې راته ووېل چې ډوډۍ ته بېا کوټې ته راځه هغه ننوته خو زه همداسې ناست ووم فکر ته مې محمد راغی . محمد زمونږ د کوڅې په سر کې د خوراکي توکو پلورنځی درلود ځان سره مې ووېل چې له هغه نه به پور وکړم خوشحاله شوم، وېل مې چې د حل لاره مې پیدا کړه . لاړم کوټې ته ننوتم د ماسختن ډوډۍ هم تیاره وه پلار مې هم د کوټې په کونج کې هماغسې ناروغ پروت وو د فلج ناروغۍ له امله له یو ځای څخه بل ځای ته نشو تللی لاسونه مې پرېمنځل او خوراک مې شروع کړ

د څو خاپونو وروسته د ښوونکې یوه خبره رایاده شوه چې ویلې وو

(د پور د اخیستلو نه مخکې د هغه د بېرته ادا کولو فکر وکړئ)

ډوډۍ مې بس کړه په دې فکر کې شوم که چېرته له محمد نه پور وکړم نو بېرته به یې څنګه ورته رسوم ؟

پورته شوم لاسونه مې پرېمنځل د پلار ترڅنګ لکه ګونګ هلک کېناستم مور مې له پخلنځي څخه راننوته کوټې ته، په دسترخوان یې سترګې ولګېدې

کاسه د لوبیا څخه ډکه ورته ښکاره شوه بیا یې ماته مخ راواړوه او راته یې وویل

یاسینه زویه ! د غرمې خو دې برګر خوړلی ؤ او مور وې نو اوس دې ولې ډوډۍ ونه خوړه ناروغ خو به نه یې؟

-نه مورې !هسې موړغوندې یم ډوډۍ مې زړه ته نه کیږي.

د خوب کوټې ته لاړم ورسۍ مې خلاصه کړه پاس اسمان ته مې وکتل چې سپوږمۍ یوازې خو ستورې ډله،ډله ښکارېدل د سپوږمۍ یوازیتوب نورهم خواشینې کړم هغه مې له ځان سره تشبیه کړه د خوب په ځای کې څملاستم له ډېرو منفي خبرو وروسته مې یوه مثبته خبره ذهن ته راغله هغه داسې وه

افف د لس خوراکه کبابو لپاره دومره خواشینی یې خلک د لکهاوو روپیو پوروړي وي په قصه کې یې نه وي.

دې خبرې مې لږ فکر ارامه کړ خو قسما قسم خبرې مې په ذهن کې تېرېدې وروسته مې د یوه ملګري خبره

رایاده شوه چې هغه به د بازار په منځ کې ډېره تکراروله هغه به داسې ډېر ویل

یاسینه ! که ټول بازار په یوه روپۍ شي خو یوه روپۍ درسره نه وي نو څه یې کوې؟

یو ساعت د ښي او چپ اړخ ته اوښتو وروسته ویده شوی وم

ویده وم یودم مې راباندې مورغږ وکړ خو ما ویل که خوب وینم په دویم غږ مې سترګې خلاصې کړې چې ومې کتل مور مې وه په لړزیدلي حالت یې راته وویل

پاڅه یاسینه ! په پلار دې د زړه حمله راغلې ژر شه د ګاونډي دروازه وټکوه او ورته ووایه چې په موټر کې مو تر روغتونه ورسوي سترګې مې ومښلې منډه مې کړل د دروازې په لور، په کوڅه کې د سپیو غوغا وه چې ومې کتل ډله سپي ولاړ دي د ګاونډي دروازې ته مې ورمنډه کړل سپیانو هم راپسې رامنډه کړل د سپیانو په لیدلو مې د خولې نه د ویرې غږ پورته شو یاد غږ دومره لوړ وو چې همغه ګاونډی مو پرې راویښ شو په کوم پسې چې زه له کوره راوتی ووم د باندې راووت په سپیو پسې یې کاڼي ګوزار کړې او وتختېدل او ماته یې وویل څه کوې یاسینه په دې نیمه شپه کې ؟

ځواب مې ورکړ

تاپسې راغلم کاکا پلار مې ناروغ دی مور مې وېل ورشه ورته ووايه چې په موټر کې مو تر روغتونه ورسوي.

ددې خبرې په اورېدلو هغه لاړ د کور دروازه يې خلاصه کړه موټر يې راوويست په ګډه مو پلار موټر ته وخېژوه او روغتون ته لاړو

روغتون کې مو دوه شپې تېرې کړې درېمه شپه مو کور ته راوړه مور مې راته ووېل

لاړ شه ياسينه زوېه! په پخلنځي کې مې لوبيا ګرمه کړې هغه وخوره او ويده شه بې خوبه يې ته هم.

-خو مورې پلار جان به مې شپه څنګه تيروي ؟

-هېڅ خبره نشته زوېه زه وينسه يم که څه خبره وه راپاڅوم دې

ډوډی مې وخوړه د خوب کوټې ته لاړم څملاستم سهار چې راپاڅېدم لاړم د پلار خواته حالت يې ښه ؤ خو سيرون لا نيمايي پاتې وو

سهار چای مې وڅښنه د ښوونځي جامې مې په تن کړې ، په تمه وم چې فرهاد دروازه وټکوي ، ساعت ته مې وکتل د ښوونځي وخت ته مو لس دقیقې پاتې وې خو فرهاد لا راونه رسېد په فکر کې شوم چې هغه ولې رانغی لا تراوسه؟

وروسه پوی شوم چې رښتیا د ښوونکي ورځ کې مې غېرحاظري وکړه کیدی شي رانه خفه به وي.

بکسه مې شاته واچوله ښوونځي ته روان شوم کله چې ټولګي ته ننوتم ټولګیوالو ته مې سلام ډالی کړ

خو چا مې سلام ته وعلیک ونه ویل په څوکۍ کې چې کله کېناستم نو فرهاد له څوکۍ نه پاڅېد او په توره تخته یې ولیکل

(بېغرته کس راغی)

ددې نه وروسته هغه د باندې ووت او تردرېم ساعته پورې رانغی په څلورم ساعت کې مې له ښوونکي نه د اوبو اجازه وغوښته او د ښوونځي انګړ ته ووتم په فرهاد مې سترګې ولږېدې

په ټال کې غلی ناست ؤ او ورو ، ورو زنږېده ورغلم تر څنګ یې ودرېدم

ترې ومې پوښتل فرهاده ولې خفه یې؟

ځواب یې راکړ

زه نه غواړم چې راتلوونکي کلونه له داسې چا سره تېر کړم چې په ملګرتیا نه پوهېږي

-فرهاده داسې کومه خبره نه ده زما پلار ناروغ وو او دوه شپې د خپل پلار سره په روغتون کې ووم

له ټال نه راښکته شو ویې وېل مشره اوس یې حالت څنګه دی؟

- الحمدالله اوس ښه دی

-مشره ما وبښه ما د ټولو ټولګیوالو په مخکې ستا بې عزتي وکړه

-نه فرهاده تاسې هم ملامت نه یئ ځکه چې خبر نه وئ،

دواړه روان شوو ټولګي ته ننوتو هغه د ټولګي مخې ته ودرېد ویې وېل

هلکانو د یاسین پلار ناروغ ؤ،هغه هم ورسره تللی وه نو ځکه د ښوونکي ورځ کې رانغی، ټولو ملګرو په پوه غږ راغږ کړ

یاسینه الله دې پلار جان ته شفا عاجله ورکړي ، آمین مې وویل مننه مې ترې وکړه میاشتې تېرې شوې او د پای ازموینې مو راورسېدې د څلورو مضمونونو

ازموینې مې په ښه توګه تېرې شوې غرمه وه چې کورته راغلم ډوډۍ مې وخوړه

له هغه وروسته مې د مهالوېش پانه راواخیسته په مهالوېش کې مو پنځمه ازموینه د انګلیسي مضمون وه کتاب مې راواخیست فقط سترګې مې ورته غړولې نور مې لوستی نه شو شپه تېره شوه ازموینې ته ناهیلی روان شوم په داسې حال کې چې فرهاد هم هغه ورځ راسره نه وو ټولګي ته په ننوتو هغه راغږ کړ

سلام یاسینه څنګه یې ؟ درس دې وېلی؟

-هو لږ ، لږ

په خندا شو ویې وېل دروغجنه ، یو کار وکړه د ازموېنې په صحنه کې زما لور ته ګوره چې نقل درکړم دا ښوونکې خلک ډېر بې پاېلو کوي

- سمه ده فرهاده الله دې پخېر تېر کړي.

ښوونکې راغله کتابونه مو ورته تسلیم کړل ازموېنه یې شروع کړه کله چې د حل وخت راغی نو زه د فرهاد پارچې ته ورنږدې شوم بو دم د ښوونکې سترګې په ما ولږېدې راغله پاڼه یې رانه واخیسته او په سور قلم یې نښاني کړه

د ټولګې نه یې په بدو الفاظو بهر کړم د ښوونځې نه د مرګ په لټه راؤوتم

په مخ مې اوښکې راجارې شوې ما هم خپله تنده پرې ماته کړه

د ښوونځې سره تم نه شوم مستقیماً کور ته لاړم کله چې کور ته ننوتم په انګړ کې مې مور مخې ته راغله ویې وېل یاسینه زویه سترګې دې ولې سرې دي؟

-هسې مورې سترګو کې مې څه شی لوېدلي وو ما هم ومښلې ځکه به سرې شوې وي

-ښه نور يې ونه مښې خرابيږي

-سمه ده مورې

لاړم کوټې ته ننوتم په مهالوېش مې سترګې ولږېدې له ډېرې غوصې له امله مې د مهالوېش پاڼه څيرې کړه

دروازه وټکېده ورغلم چې ومې کتل فرهاد ؤ لاس نه يې ونيولم او د ونې سيورې ته يې کېنولم ورته ومې وېل فرهاده د ښوونځي کيسې به نه راته کوې

ويې وېل

نه مشره زه هم ځکه راغلم چې تشويش ونکړې انشاءالله چې مرسته کوې

-سمه ده فرهاده تشويش نه کوم

-ښه مشره زه هم ځم چې پلار مې غوصه کيږي ناوخته دی

-مخې ته دې ښه

د فرهاد خبرو لړ،لړ وړتیا راوبښله راتلوونکو ازموېنو ته مي په خورا مینه درس ولوسته ازموېنې ښې تېرې شوې بوازې د انګلیسي ازموېنې ته خواشینی ووم

ورځې تېرېدې هوا هم ورځ تر بلې په یخېدو وه د مور ترخنګ ناست ووم د ماسختن ډوډۍ مو خوړله پلار مې له مور څخه وپوښتل اسمان وریځ دی که شین؟

مور مې ځواب ورکړ اسمان وریځ دی کېدی شي واوره ؤاوري

شپه تېره شوه سهار مې مور راباندې غږ وکړ

یاسینه زویه پاڅېږه دومره واوره شوې چې مه کوه پوښتنه

لاړ شه هغه ګاونډي ته ووایه چې زموږ له بامه هم واوره پاکه کړي

له ځایه پاڅېدم لمړی ورسی ته لاړم انګړ مې وکوت چې ټول په سپینه جامه پوښلی ؤ د ژمي جامې مې په تن کړې د باندې د وتو هوډ مې وکړ د وتلو نه مخکې دروازه وټکېده چې ومې کتل فرهاد ؤ د واورې په ورېدو خوښ ښکارېده ترې ومې پوښتل څه کوې دومره وختي او په دې سړه هوا کې؟

لمړی یې د واورې په غونداري وویشتلم بیا یې ځواب راکړ

راغلم تر څو واوره ویشتل وکړو

-عجیبه هلک یې دې یخ ته ګوره هاهاها......

-نه مشره ټوکه مې وکړه راغلم چې لاړ شو ښوونځي ته د ازموینو نتایج مو اعلانیږي

دې خبرې مې د واورې خوښي راالنده کړه ښوونځي ته لاړو ښوونکي مو راغله د پارچو د وېش لپاره

غږ یې وکړ

فرهاد اول نمره زده کوونکو لاسونه ورته وټکوئ

څو هلکانو ته خپلې پارچې ورسپدې خو زما نوم لا نه وه رارسیدلی څو شیبې وروسته ښوونکي غږ وکړ

یاسین

ما ګوته پورته کړه ویې ویل په ژمي کې د انګلیسي کورس کې ځان شامل کړه دا واخله مشروط یې ......

پانه مې په ناهیلۍ ترې راواخیسته فرهاد مې خواته راغی مشره خفه کیږه مه مشروط یې ناکام خو نه یې

-خو فرهاده د مشروطۍ ازموينه کې به څه کوم؟

-اسانه ده دا ښوونکي ماته معلوم دي

-هغه څنګه ؟

-نور نو پوښتني ته اړتيا نشته ته تشويش مه کوه

لاړم کور ته مور مې په لاس کې د پايلو پاڼه وليده ويې پوښتل دا د څه پاڼه ده ؟

-مورې دا اطلاعنامه ده د ښوونځي د نتيايجو پاڼه

-ښه څووم شوې زوېه؟

که څه هم مور مې سواد نه درلود نو ما هم دروغ ورته وويل

مورې څلورمه شمېره بريالی شوم

په تنده يې ښکل کړم ويې ويل

افرين بچېه! ته دې د مور وياړ يې....

ورځي تېرې شوې فرهاد مې د دوکان مخې ته وليد ترې ومې پوښتل فرهاده زما د مشروطۍ ازموينه سبا ده څه وکړم ؟

لکه چې دا ټولګی به ښا له سره وایم که څنګه؟

-نه مشره زه له ښوونکې سره غږېدلی یم سبا فقط ځان حاظر کړه نور برېالی یې.

شپه تېره شوه سهار ښوونځي ته لاړم ښوونکې مې نوم د بریالیو لست کې شامل کړ او په دې توګه مې اووم ټولګی پای ته ورسېد.

کال تېر شو د نهم ټولګي پیلېدو ته په تمه وم ژمی وو هوا هم ډېره سړه وه مور مې بخارۍ ته لرګي راوړل بخارۍ کې یې اور بل کړ راغله زما ترڅنګ کېناسته او راته ویې ویل

یاسینه زوېه په کور کې بوازې پنځه زره افغانۍ پاتې دي او سبا دې پلار هم ډاکتر ته بیاېو هغه هم کېدی شي هلته مصرف شي نو که تا هم کوم کار ځان ته پیدا وی نو ډېره به ښه وه

ورته ومې ویل

موري نو زه به کوم کار ترسره کړم ماته خو کوم کار زده هم نه دی؟

مور مې لاړه له دهلېز نه يې له ځان سره د بوټانو بورس او رنګ راوړل او ماته يې ووېل

زوېه! ماته ځير شه چې زه ستا بوټان څنګه رنګوم

خبرې مې ورپرې کړه

موري بوټان خو رنګولی شم

-نو بيا مه وابه چې زما کوم کار نه دی زده

-ښه سمده موري زه ځم سر له نن نه دا کار شروع کوم

-کښنه زوېه سر له سبا به دا کار شروع کړې

ورځ تېره شوه ماسختن مې د بوټانو د رنګ توکي په خالته کې واچول او په مېخ کې مې راځوړند کړل

سهار چې له خوبه راپاڅېدم لاړم اودس مې وکړ لمونځ مې وکړ مور مې چای راواخيست چای مو وڅکه د ګاونډي په موټر کې روغتون ته لاړو پلار او مور مې روغتون ته ننوتل زه د بازار په لور روان شوم هلته په ګرځېدلو ستړی شوم لاړم د يو دوکان ترخنګ مې دېده ووهله په دوکان کې په لوړ غږ دغه سندره چالانه وه:

غريبي ده ، غريبي ده

له غم ډکه زنده ګي ده ....

دې سندرې مې په مخ مړې ، مړې اوښکې راروانې کړې

له سترګو مې اوښکې جارې وې ناڅاپه مې پو سړی څنګ ته راغی بوټان يې له پښو راوباسل او ماته يې راکړل ويې ويل

ګله دا بوټان رنګ کړه، بوټان مې راواخيستل بوټان تک تور رنګ شوي وو پاک ستره وو ورته ومې ويل

کاکا بوټان خو دې رنګ دې نو بيا يې ولې رنګوې ؟

سړي ټينګار وکړ چې ته زما بوټان رنګ کړه بيا يې درته وايم

بوټان مې رنګ کړل سړي هم په پښو کړل له جيبه يې لس افغانۍ راوويستې ماته يې راکړې

ويې ويل

که چېرته مې پيسې بې له دې چې ته مې بوټان رنګ کړې درکړې وی نو ته به بيا په مفته پيسو اموخته شوی وی او کېدی شي چې سوال ته دې مخه کړې وای

نو ځکه مې دا کار ؤ نه کړ الله پامان

سړی روان شو زما دعاګانې ورپسې شوې لس ګون مې په جېبب کې واچو او د هغه خبرې مې زړه ته وسپارلې پاڅېدم د سړک په غاړه روان شوم ېودم ېو دوکاندار رابانديې غږ کړ

هلکه راشه دا بوټان خو مې رنګ کړه لاړم بوټان مې ورته رنګ کړل پیسې یې راکړې روان شوم د لمر سترګه ورو، ورو غرونو پټوله کېناستم له جېبب نه مې روپۍ راؤویستې ومې شمېرلې ېو نیم سل روپۍ وې د پلار لپاره مې په لږو روپو منې راواخیستې کور ته روان شوم کور ته په ننوتو مې مور ته سلام ډالۍ کړ خو ځواب یې رانکړ ببا مې ووېل

سلام مورې

ویې وېل

وعلیکم زوېه لاړ شه دې بلې کوټې کې مې بخارۍ کې اور اچولی

-ولې هغې کوټه کې مورې

-زوبه هلته دې پلار ویده دی ما وېل زموږ په خبرو راویښ نه شي

لاړم د بخارۍ ترخنګ مې ځان ګرم کړ مور مې هم راغله راسره کېناسته خو د مور ژبه مې د نورو ورځو په توپیر ګونګه ښکارېده سترګې یې هم د انار د اوبو په شان سرې وې ترې ومې پوښتل ولې خواشینې یې مورې څه خبره ده ؟

-زوبه سترې یم خواشینې نه یم

-ښه مورې ډاکټرانو څه وېل پلار مې اوس ښه دی؟

مور مې په دې ځواب کې ځنډ وکړ

بیا مې ورته ووېل مورې ډاکټرانو څه وېل؟

- وېل یې چې اوس ښه دی

- مورې هغه منې مې پلار جان ته راوړې دي چې راپاڅېږ ور یې کړه چې ویې خوري

مور مې ترخنګ ناسته وه خو ما وېل که له ځان سره غږېږم پاڅېدم بلې کوټې ته روان شوم چې د پلار حالت مې وګورم مور مې راغږ

چېرته ځې زوېه؟

- ځم پلارجان مې ګورم

-زوېه هغه اوس ویده شو

بېرته کېناستم څو شېبې وروسته دروازه وټکېده روان شوم چې دروازه خلاصه کړم

مور مې راغږ کړ

زوېه زه یې خلاصوم

په شک کې ولوېدم چې نن ولې هر څه بدل ښکاري مور مې راته وویل

ته راونوځې د ګاونډ ښځې راغلي

-نو مورې هغه په دې شپه کې څه کوي ؟

مور مې زما پوښتنه بې ځوابه پرېښوده ووتله دروازه یې خلاصه کړه د ګاونډ د ښځو په را ننوتو په انګړ کې ویر شروع شو منډه مې کړل د پلار څنګ ته لاړم د پلار د مخ نه مې څادر پورته کړ چې ومې کتل زنه یې په سپینه

ټوټه ټړل شوې ده مور ته مې ورمنډه کړل په لوړ غږ مې وويل

موري دا هر څه دروغ دي موري ، موري ،موري.......

مور مې په انګړ کې غورځېدلي پرته وه د ګاونډ ښځو يې په سر لمده ټوټه هخوا دېخوا کوله د کلي خلک راغلل خو زما په لېدو به يې په ژړا شروع وکړه شپه مې په ژړا تېره کړه جامې مې په اوښکو داسې لتې پتې وې لکه باران چې لمدې کړې وي شاوخوا يوه بجه وه د حجرې نه يو سپين ږيري سړي غږ وکړ

چې مړی راباسو د جنازې وخت دی خو ما کټ داسې کلک نيولی ؤ لکه ماشوم چې د خپلې مور لمنه په کوچنيوالي کې نيولې وي

کوټې ته څو تنه راننوتل د کټ ترخنګ راغلل د پورته کولو نه مخکې يې زه له کوټې نه وويستم بېرته مې کوټې ته منډه کړل

کوټه کې مې بوازې د پلار څادر تر سترګو شو انګړ ته ووتم ښځې په ژړا سر وې له کوره ووتم د جومات په

لور مې منډه کړه تر پلارجان پورې ورسېدم د پلار لـه مخ نه مې کڅوړه لرې کړه

پلارجان،پلارجان نارې مې پرې وکړې خو غږ یې نـه راته کاوه

ملا د جنازې لمونځ ورکړ خلکو مې پلارجان راواخیست او امبولانس موټر ته یې وخېژوه

زه یې هم ترخنګ کېناستم په لاره کې مې فقط مړې،مړې اوښکې د پلارجان پـه مخ توېولې هدیره راورسېده خلکو مې پلارجان واخیست د کیندل شوي قبر خواته یې وېوړ.

زه هم ورښکته شوم خو خلکو د قبر خواته نـه پرېښودلم هر چا مې مخه نیوله بوازې مې ژړا لـه وسه پوره وه پلارجان یې په قبر کې ښکته کړ خلکو یې په سر خاورې ورواړولې ملا دعا وکړه خلک روان شول خو زه تر ماښامه د پلار جان د قبر ترخنګ ناست ووم دا نارې مې وهلې پلاره ته نـه یې مړ دا هر څـه دروغ دي پلاره! پلاره! پلاررر......

ماښام کور ته راغلم په کوټه کې د ګاونډ ښځې ناستې وې او زما مور ته یې د ډاډ خبرې کولې زه هم د کور بلې کوټې ته ننوتم د هندارې مخ ته ودرېدم سترګې مې

د ډېرې ژړا له امله د د انګار په شان ښکاريدې لـه ځـان سره په خبرو بوښت شوم خبرې مـې د ژړا د پيل سره بندې شوې د ژړا غږ ښځو واورېد ، ور خـلاص شو ومې کتل ترور مې وه راغله په ټکرې يـې زمـا اوښـکې وچې کړېې او د مخکې وختونو کيسې يې راتـه شروع کړې خو زه همغسې پـه سلګو سر ووم ژړا مـې نـه ودرېده

ترور مې هم پودم زما په ليدو ژړا شروع کړه د ترور ليدلو مې د ژړا غږ نـور هم لوړ کړ د بلـې کوټې نـه د ګاونډ ښځې راغلې او زموږ د ژړا د ختمولو هڅې يې کولې خو موږ دواړو همغسې پـه ژړا سر وو شيبې وروسته په کوټه داسې وير شروع شو چې د هر چا لـه سترګو به د اوښکو ځپې راروانې وې يودم کوټې ته پوره ښځه راننوته غږ يې کړ

ژر راشئ د ياسين مور بې هوښه شوه د ښځو نه مخکې مې منډه کړل پـه مور مـې سترګې ولړېدې غږونـه مـې پرې کول خو ځواب يې نه راکوه

ماما مې راغى زما مور يـې موټر تـه پورتـه کړه روغتون ته يې بوتوه زه هم موټر ته پورته شوم خو ماما مې له موټر ځخه راښکته کړم هغوئ لاړل روغتون ته

د دروازې مخې ته ناست ووم ژړل مې يودم مې چا په سر لاس راکېښود پورته مې وکتل فرهاد وو غاړه يې راکړه راته ويې ويل

مشره زه يم درسره ژاړه مه دا ژوند دی

خو د فرهاد خبرو راباندې هيڅ اثر ونه کړ هغه هم راسره ژړا شروع کړه

د فرهاد پلار مې څنګ ته راغی بشکل يې کړم ډاډ يې راکړ فرهاد ته يې ووېل

زويه ته له ياسين سره نن شپه همدلته پاتې شه هغه لاړ او فرهاد مې په څنګ کې ناست وو کور ته ننوتو فرهاد کيسې راواخيستې لږ ، لږ مې فکر ورسره بدل شو

شپه اخرې برخې ته رسيدلې وه زه او فرهاد همداسې ويښ ناست وو د موټر غږ مې غوږو ته راغی

د باندې ووتم ومې کتل ماما مې وو د مور پوښتنه مې ترې وکړه ځواب يې رانکړ په بيړه کور ته ننوته

زه هم ورپسې ورننوتم بيا مې ترې وپوښتل مور مې څنګه ده؟

-بښه ده

ماما مې ډېر مصروف ښکارېد په موبایل کې یې اړیکې نیولې خو له مانه لرې ولاړ وو غږ یې نه راته څو شیبې وروسته موټر ته پورته شو ما هم ورمنده کړه

غوښتل مې چې روغتون ته ورسره لاړ شم خو ویې ویل چې مه ځه لږ. وروسته موږ بیرته راځو مور دې هم راولم کور ته ننوتم له فرهاد سره کیناستم فرهاد وپوښتل

څه یې ویل مور دې څنګه وه ؟

- ماما مې ویل چې اوس ښه ده شکر

د سهار اذان وشو د لمانځه نه وروسته د کلي سپین ږیري د ملا سره ګډ راغلل ما هم د حجرې ور

ورته خلاص کړ د ناستې وروسته یې د جنازې خبرې شروع کړه چا ویل لس بجې ښه وخت دی

چا ویل د غرمې لمانځه نه وروسته به یې جنازه وکړو خو زه نه پوهېدم چې څوک یادوي ؟ څوک مړه شوي؟ د چا جنازه کوي؟

له ملا صاحب نه مې پوښتنه وکړه ملا صاحب څوک مړه شوي ؟

خبره یې راپرې کړه

ویې ویل

ورشه یاسینه ګیلاس کې اوبه راوړه درملو پسې یې څکم

لاړم اوبه مې راوړې

خو د ملا صاحب له جېبب څخه ګولۍ نه راوتلې اوبه همالته ایښې وې زړه مې طاقت نه کولو له بل سپین ږیري مې پوښتنه وکړه

کاکا تاسې د چا د جنازې په اړه غږیدلۍ؟

-څوانه د جومات نه هغه غاړې ته په بو کور کې مړی شوی د هغه په اړه غږیدو.

په فکر کې مې خبره راپیدا شوه چې دوئ نو بیا دلته څنګه راغلل خو د هغه مړي کور ته به ورغلي وو کنه،

له څه څنډ وروسته مې تشویش له منځه لاړ ومې ویل کیدی شي د غمشریکي لپاره نن هم راغلي وي د لمر سترګه راښکاره شوه خو بو ځل بیا یې له ځان سره

د زیري پر ځای خواشینوونکی خبر راوړ موټر ودرېد د موټړ د ودرېدو سره سم په کور کې یو ځل بیا د ویر غږ پورته شو

له حجرې نه ووتم په ترور مې سترګې ولږیدې دیوال ته یې ډېره لګولې وه په مخ یې د اوښکو څپې راروانې وې

ترې ومې پوښتل تروري ولې ژاړې په مور خو بـه مـې څه نه وي شوي؟

-نه یاسینه زویه پرون نه هغه بل پرون دا وخت چې زه راغلې ووم ستا پلار ژوندی ؤ نو ځکه راته ژړا راغله

د ترور خبرو او د هغې ژړا په ما هم بده اغېزه وکړه په ځمکه ولوېدم په ځان نـه ووم سترګې مـې خلاصـې کړې پـه روغتون کـې ووم چـې ومـې کتل تـرور مـې سر تـه ولاړه ده ترې ومې پوښتل مور مې چیرته ده ؟

- زویـه هغـه لږ. ناروغـه وه نـو دا درې شپې زه دلتـه درسره وم

-ښه د مور حالت خو به مې ښه وو اوس ؟

-هو اوس ښه ده اندیښنه مه کوه

ماما مې راغی له روغتون نه د کور په لور روان شوو کلـه چـې کـور تـه ننوتو نـو پـه کـور کـې د ګاونډ او د خپلوانو ښځې ښکارېدې خو په مورجانې مې سترګې نـه لږېدې

اندیښنـه کـې شـوم چـې دا مـور مـې چیرتـه ده بیـا مـې وپوښتل تروري مور مې چیرته ده؟

-هغه دې ماما کلي ته بوتوه وېل يې چې لږ به يې فکر بدل شي

ددې خبرې په اوريدو مې زړه خواشينى شو ومې غوښتل د پلار ته لاړ شم د هديرې په لور روان شوم په لاره روان ووم او مړې ، مړې اوښکې مې له سترګو توېولې

دې خبرې زوروولم چې زه مې مور يوازې پرېښودم او هغه کلي ته لاړه په سوچو او فکرونه کې ووم په لاره باندې هيڅ پوى نشوم چې مخ ته مې وکتل هديرې ته لږ لار پاتې وه هديرې ته ورسېدم د پلار د قبر ترڅنګ کېناستم داسې غږونه مې پرې وکړل پلارجانه تانه هم يوازې پرېښودم مور مې هم رانه کلي ته لاړه

اوس به مې زه د پلار او مور مينه په چا ماتوم ؟

بار ،بار مې دا خبره تکراروله خو دويم غږ مې غوږو ته نه راتله يوازې له ما سره ژړا مله وه سر مې پورته کړ بنې اړخ ته مې وکتل سترګې مې په نوي قبر باندې ولږېدې پاڅېدم د نوي جوړ شوي قبر خواته ورغلم چې ومې کتل

د قبر په يوې خوا د کاشۍ په ډبرې ليکل شوي

(فلانـۍ د فلاني لور د فلاني میرمن او د یاسین مور چې د یاد کال په یاده نیټه په حق ورسیده انا‌الله وانا‌الیه راجعون)

د لیک د لوستلو وروسته مې په هدیره کې دا نارې شروع کړې

مورې ! پلاره ! زه مو چاته پریښودم؟

مورې ! پلاره ! زه مو چاته پریښودم؟

پاڅیدم د مور او پلار د قبرونو په منځ کې کیناستم یو ځل مې د مور او بل ځل مې د پلار نامه په ژړیدلي حالت اخیسته خو د مور او پلار له قبرونو کوم غږ نه راوته

هغه مور چې زه به یې لږ خفګان ته هم نه پرېښودلم په هغه ورځ یې ماته هیڅ د داډ خبره ونکړه سر مې ښکته کړ یو ځل مې د مور د قبر خاوره ښکل کړه او بیا مې د پلار او په ژړیدلي حالت مې کور ته حرکت وکړ د څو قدمونه اخیستلو وروسته به ودرېدم او یو ځل به مې شاته وکتل او سلګۍ به مې وکړې.

ماښام اذانونه کېدل چې کورته ورسېدم د پلار کوټې ته ننوتم په هغه کوټه کې یوازې د مور او پلار

یادونه ښکارېدل خو په خپله نه ول هغه ځای چې تل به مې له مور سره په خبرو کولو په کې بوخت ووم په هغه ورځ مې په هغه ځای کې د خبرو په ځای ژړا کوله ساعت تېر شو کوټې ته مې ترور راننوته په لاسو کې یې دسترخوان او د خواړو کاسه وه دسترخوان یې زما مخې ته ښور کړ راغله ترخنګ مې کېناسته خبرې یې داسې پیل کړې

ډوډۍ وخوره یاسینه زویه!

خفه کېږه مه سر له سبا به له ما سره ژوند کوې زه دې هم د مور په شان یم شپه تېره شوه سهار شو د کور سامانونه مو راټول کړل ماما مې یو مازدا ډوله موټر رادربس کړ د کور سامانونه یې ورپورته کړل کله چې د کور سامانونه خلاص شول نو د مور کوټې ته ننوتم کوټې کې راته د مور او پلار خبرې رایادې شوې د ماما غږ مې غوږو ته راغی وېل یې

چې یاسینه راځه چې ځو سامان خلاص شو دروازه بندوم ، د کوټې نه په ژړا ووتم له دهلېز نه مې یو ځل خپلې د خوب کوټې ته سر ورښکاره کړ راؤوتم د کور

دروازه مې بنده کړه کیلي مې د کور خاوند ته ورکړه له ګاونډیانو مې مخه ښه واخیسته لاړو د ترور کور ته ورسېدو که څه هم ترور مې په هغه ښوونځي کې چې زه ووم ښوونکې وه خو بیا هم له اقتصادي ستونزو سره مخ ول او بو غریبانه کور یې په کرایه نیولی ؤ سامان مو ښکته کړ ترور مې یوه کوټه زما لپاره فرش کړه راته یې ووېل

یاسینه! دې کوټې کې نور خپل درس وایه او خوب کوه شپه راغله ډوډۍ مې وخوړه لاړم هغه کوټې ته چې ترور مې راته ویلي وو چې دلته نور درس وایه او خوب کوه خو کله چې ننوتم د درس او خوب په ځای مې په هغه ځای کې ژړا شروع کړه تر سهاره مې خوب ونه کړ د مور او پلار یاد دردولم او په ژړا سر ووم شپه تېره شوه سهار مې ترور رانه وپوښتل

خوب دې وکړ یاسینه؟ ساړه خو به دې نه وي شوي ؟

-هو خوب مې وکړ نه ساړه مې نه دي شوي

د ژمي شپه ورځې وې تیرېدې خو له غمونو ډکې ورځې وې د پلار د وفات مې جمعه او د مور د وفات مې اته ورځې تېرې شوې د ترور مېره مې ماښام له ځان سره ښه ډېره سودا راوړه له ترور نه مې وپوښتل

دا دومره سودا د څه لپاره ؟

-یاسینه سبا یو کوچنی ختم کوم ستا پلار او مور پسې

د ترور په دې کار مې ځان یوازې احساس نه کړ خوښ شوم سهار وختې د ګاونډ ښځې کور ته راغلې او له ترور سره مې په پخلنځي کې بوختې شوې لږ وروسته مې ماما هم راغی راغږ یې کړ

یاسینه! د کوټې ور خلاص کړه او ښځو ته ووایه چې انګړ ته راونوځي قاري صاحبان راغلل

لاړم د کوټې ور مې خلاص کړ ترور ته مې غږ ور وکړ خو له غږ وروسته مې څنګ ته د ترور په ځای یوه جینۍ راغله چې ډیره ښکلې وه د تاثیر لاندې راغلم په لړزیدلي حالت مې ورته ووېل

د باندې راونوځئ قاري صاحبان راغلل لاړم د باندې قاري صاحبانو ته مې ښه راغلاست ووایه ننوتل کوټې ته سیپارې یې په هر نفر وویشلې ما هم یوه سیپاره راواخیسته تلاوت مې شروع کړ سیپاره مې نیمايي ته

لا نه وه رسولې د کوټې ور وټکېده ماما مې غږ کړ

ورشه یاسینه!

له کوټې ووتم چې ومې کتل ترور مې وه راته یې ووېل

یاسینه ډوډۍ خو تېاره ده څه وکړو راوړو یې؟

-نه لا تراوسه د ځینو سیپارې نیمایي پاتې دي

-ښه چې کله مو ډوډۍ وړله ته دلته ودرېږه تر دې ځایه یې فاطمه راوړي سمه ده؟

-سمه ده تروري

ترور مې لاړه خو زه څو شېبې هلته ودرېدم په فکر کې ډوب شوم دا فاطمه څوک ده ؟

دا نوم مې نوی واورېد زموږ په خپلوانو کې د فاطمې په نامه څوک نه وه لاړم کوټې ته ننوتم سیپاره مې راواخیسته تلاوت مې شروع کړ څو شیبې وروسته ملا صاحب غږ وکړ یاسینه څومره پاتې ده ؟

-درې رکوع مولوي صاحب

-ښه دلته یې راوړه چې زه یې ولولم ته لاړ شه لږه مالګه او بوره د دم کولو لپاره راوړه

ددې خبرې وروسته مې ماما ته ور وکتل غوصه ښکارېده پوی شوم چې ماته غوصه دی چې ولې مې لاتراوسه مالګه او بوره د دم لپاره نه دي راوړي ووتم ترور ته مې ورغږ کړ

ترور مې راغله ویې پوښتل

سیپارې خلاصې شوې؟ ډوډۍ راوړو؟

-نه مالګه راکړه د دم کولو لپاره

-وای ربښتیا هغه خو زما له یاده وتلې وه

لاړه د مالګې ،بورې او له چاکلیټو ډک قاب یې راوړ را یې کړ او ورته ومې ویل تروري ډوډۍ هم نوره چمتو کړئ او زه به دلته ولاړ یم تر دې ځایه یې راوړئ

- ښه سمه ده

لاړم کوټې ته ننوتم قاب مې د ملا صاحب مخې ته کېښود څو شیبې وروسته یې ختمانه شروع کړه له ختماني وروسته مې قاب په ټولو وګرځاوه ماما مې راغږ کړ

ورشه یاسینه د سترخوان شیان راوړه زه دلته یم لاړم غږ مې وکړ تروري ډوډۍ را اخلئ

له غږ وروسته مې بیا ترڅنګ همغه مخکینۍ جینۍ راغله او دسترخوان یې راته راکړ ما مې هم ماما ته ورکړ او په کوټه کې یې ښور کړ وروسته مې د هغې له لاسو نه نور قابونه راواخیستل خو په وروستي ځل مې چې کله ترې پطنوس اخیسته پطنوس مې له لاسه ولوېد

او خوارې په ځمکه تیت او پرک شول هغې هم راته د ملنډې په شکل ووېل

کوچنی خو نه یې غټ سړی یې!!!!!

هغه لاړه او نور قابونه یې له خوړو ډک کړل نور توکي خلاص شول زه هم لاړم د ماما ترځنګ مې کېناستم خوراک مې شروع کړ په کوټه کې ناستو کسانو په خپلو منځو کې خبرې اترې کولې او زه له دې خبرې سره

سر وم

کوچنی خو نه یې غټ سړی یې....

ټولو ډوډۍ وخوړه دعا مو وکړه ماما مې قاري صاحبان تر دروازې بدرګه کړل او رانټوت زما ترځنګ کېناست ټوکې یې راسره شروع کړې

یاسینه ډېر شرم دی د جینۍ مخکې درنه پطنوس ولوېد

اوس به په تا فاطمې بنې کیسې شروع کړې وي

ماما مې د فکر بدلولو لپاره داسې کیسې کولې خو زه په خپلې خیالي نړۍ کې ډوب ووم

ټوله ورځ مې د فاطمې له نامې سره تېره کړه شپه مې هم په همدې ډول وه خوب کې هم له هغې سره په چکر

تللی ووم خو کله چې له خوبه راپاڅېدم چار چاپېره مې تش دېوالونه تر سترګو کېدل

د سهار چای مې څکلو چې موبایل ته مې زنګ راغی ومې کاته فرهاد وو او رانه یې وغوښتل چې د باندې ورشم چای مې وڅکه لاړم د کوڅې سر کې فرهاد ولاړ وو ورغلم روغبړ مو سره وکړ فرهاد راته ووېل

څه چې ځو

ترې ومې پوښتل چېرته ځو؟

-ځو د بازار لور ته

روان شوو په لاره کې فرهاد راپاده کړه

یاسینه دې نږدې ورځو کې ښوونځی هم پیلیږي د ښوونځي لپاره دې جامې اخیستې ؟

- نه لاتراوسه مې نه دي اخیستې خو اخلم یې

-ښه یاسینه! ما هم نه دي اخیستي دواړه به یې واخلو

په خبرو خبرو بازار ته ورسېدو فرهاد یو دوکان ته ننوته چې له قسما قسمه پطلونونو او یخنقاقونو ډک وو زه هم ورننوتم یو پطلون ته یې لاس ونیو

ویې پوښتل

یاسینه هغه ښه نه دی؟

- نه پوهیږم خپل زوق ته دې ګوره

- څه پو ځان ته خو یې نه اخلم دوه دانې اخلم یو ستا لپاره یو د ځان لپاره

- نه زه یې بله ورځ اخلم

فرهاد رنګارنګ پطلونونه راواخیستل ماته یې یو راکړ ویې ویل

یاسینه دا ماته ښه ښکاري

- هو

هغه په دوکاندارغږ وکړ کاکا دې رنګ کې دوه دانې راواخله

سودا مو واخیسته له دوکان نه راؤوتلو په بازار کې مو د ښوونځي نور توکي هم واخیستل فرهاد وویل

راځه یاسینه څه وخورو زه خو وږی شوم

یو هوټل ته ننوتو خوراک مو وکړ فرهاد هم داسې پیسې مصرفولې لکه په هوټل کې چې په نڅاګر خوک روپۍ شیندي خو زما یې دا عادت خوښ نه وو د بازار نه د

کور په لور روان شوو تقریباً دوه بجې کور تـه ورسیدم ننوتم د ترور کوټې ته چې ومې کتل د ترور ترځنګ مې یوه جینۍ ناسته ده چې په لاس کې یې قلم او مخې ته یې کتابچه پرتـه ده ښرتـه ووتم ترور مـې راپسې غږ وکړ یاسینه! خپلې کوټې تـه لاړ شـه زه هم درځم ترور مـې راغله زما په لاس کې یې خالته ولیده پوښتنه یې وکړه

دا خالته کې څه دي؟

- د ښوونځي جامې دي ملګري مې راته واخیستې

- ښـه الله دې خوشـحاله کړي تـه صبر زه درتـه ډوډۍ راوړم

- نه ترور ډوډۍ مو په بازار کې وخوړه

-ښـه تـه دې لمونځ وکړه او ویده شـه زه فـاطمې تـه لږ درس ښایم

-سمه ده

د ترور د تلو وروسته مې بیا په فکر کې د فاطمې نـامې ځای ونیو پاڅېدم لمونځ مې وکړ د لمانځه وروسته مې د ترور او د فاطمې خبرې تر غوږ شوې د ورسـۍ خواتـه لاړم پرده مې لږ کش کړه او پټ ، پټ مې د انګړ لـور

ته کتل څو شېبې وروسته مې فاطمه د سترګو ښکار شوه د فاطمې په ليدو مې په زړه کې د مينې څرېکه وشوه

فکر کې مې دې خبرې ځای ونيو

ياسينه لکه چې دې جينۍ دې زړه پټ کړ

له څو شيبو وروسته مې ووېل

نه ياسينه پام دومره ژر به په چا زړه نه باېلې

ورځ تېره شو د لمر سترګه هم دنګو غرونو پټه کړه په اسمان کې د ستورو ځلا راښکاره شوه

له ډوډۍ خوړلو وروسته خپلې د خوب کوټې ته لاړم د خوب په ځای کې څملاستم او د فاطمې له يادونو سره په خبرو بوخت شوم د سبا ليدلو لپاره راباندې شپه دومره اوږده شوه چې فکر مې کاوه ما ويل کې نن د يلدا شپه ده

په ځای کې ښې او چپ اړخ ته اوښتم خو خوب نه راتله وروسته له ډيرو سوچونو په ځان نه ووم پوی ويده شوی وم له خوبه چې کله راپاڅېدم نو خوښ ښکارېدم هغه ځکه چې نور د فاطمې ليدلو ته ډېر څو ساعته وخت پاتې وو سهار چای مې وڅکه د باندې وتلو هوډ مې وکړ له وتلو نه مخکې مې ترور راباندې غږ وکړ

ياسينه راشه او دا قابونه د فاطمې دوئ کره وېسه د ختم په ورځ مې راوړي وو

ورغلم قابونه مې راواخيستل د باندې روان شوم ډار او خوښي مې دواړه په زړه کې ول خوښ په دې ووم چې کېدی شي د هغې ديدن وکړم ډارېدم ځکه چې کومه غلتي رانه ونشي د هغې بلې ورځې په شان

د فاطمې دوئ کور ته ورسېدم دروازه مې وټکوله

په لومړي ځل څوک راونه وتل بيا مې دروازه وټکوله د څو شيبو وروسته غږ وشو څوک يئ؟

غږ دومره خوږ راباندې ولږېد چې خوږوالي يې رانه د زه يم کلمه هيره کړه

غږ مې وکړ زه يم ياسين

دروازه خلاصه شوه چې ومې کتل فاطمه وه د خبرو کولو پرته مې قابونه ورته وسپارل او روان شوم په لاره کې مې دا خبره ذهن ته راغله چې هغې ولې دروازه خلاصه کړه په داسې حال کې چا ما نوم هم ورته واخيست چې ياسين يم

فکر مې کولو چې کېدی شي په دې کې هم څه خبره وي خو زه خبر وروسته به معلومه شي

د غرمې ډوډۍ وروسته جومات تـه لاړم کلـه چې بېرتـه راوګرځېدم ګورم چې فاطمه په کوڅه کې راروانه ده لږ وروسته زه د ترور کور ته نږدې شوم هغه هم تر ما لږ لرې وه د کور دروازه مې وټکولـه تـرور مـې غږ وکړ څوک يئ؟

-ياسين يم

-صبر درغلم

شاته مې وکتل فاطمه هم ولاړه وه او ددې پـه انتظـار وه چې زه نه ننوځم ترور مې دروازه خلاصه کړه کور تـه ننوتم څو شېبې وروسته فاطمه هم راننوته تـرور مـې پـه لوړ غږ وويل څنګه داسې د مئينانو غونډې دواړه يو ځای راغلئ

وشرمېدم ژر خپلې کوټې ته ننوتم ساعت تېر شو د تېرې ورځې په شان مې بېا د ورسۍ له يو کونج نه پرده کش کړه او پټ ، پټ مې د فاطمې لور ته کتل په دې وخت کې مې يو ځل د ترور سترګې راباندې ولږېدې موسکۍ شوه ژر مې پرده کش کړه او پـه توشـکه کېناستم ووتم مازديګر مې د باندې تېر کړ د ماښام چې کلـه کـور تـه راغلم نو د ترور نه مې په بېلا بېلو بهانو ځان خلاصوه د ماسختن ډوډۍ مو خوړله يودم مې ترور خبره وکړه

سرېيه ! خبر يې ؟

-نه د څه شي نه؟

-ياسين مئين شوی

-بنه ځکه دا څو ورځې داسې غلی ، غلی ګرځي

خبره مې ورپرې کړه نه داسې کومه خبره نه ده په مور او پلار پسې خفه يم ځکه غلی يم

لاړم د خوب کوټې ته او د ترور د خبرو دلاسه راته بيا خوب نه راتله

څو ورځې تېرې شوې خو فاطمه مې ونه ليده غوښتل مې چې د ترور شک مې ورک کړم د غرمې ډوډی وروسته به د باندې وتم باندې ولاړ ووم فرهاد مې تر سترګو شو غږ مې پرې وکړ

راغـی روغبـړ وروسـته يـې راتـه ووېـل مشره سبا د نوي کال ورځ ده چېرته چکر ته نه ځو؟

- نــه فرهــاده د نـــوروز ورځ لمانځــل حـــرام دي

- هاهــا مــلا صــاحب پــوهيږم ټوکــه مــې وکــړه يو ساعت مې له فرهاد سره تېر کړ خدای پاماني مې ترې واخيسته کور ته لاړم کور ته په ننوتو مې ترور

راغـــــــــــــــــــــــــــلې کـــــــــــــــــــــــــوړ
مئینـــــــــــــــه چېرتـــــــــــــــه تللـــــــــــــــــى وې؟
د مئین کلمې په اورېدو خواشینى شوم له لږ ځنډ وروسته
مـــــــــــــــــــې ځـــــــــــــــواب ورکـــــــــــــــــــــوړ
تـــــــــــروري لـــــــــه ټولګیـــــــــوال ســـــــــره ووم
- ښــه دا څــو ورځــې دې د یــو چــا دیــدن هیــر کــړی
هاهاهـــا...
ترور سره مې بله خبره ونه کړه لاړم کوټې ته ننوتم او
پـه دې خواشـنى ووم چـې تـرور مـې ولـې رابانـدې خبـره
شـــــوه هغـــــه بـــــه اوس تـــول خبـــر کـــړي
ماښام مې هم په هغه کوټه کې تېر کړ ماسختن مې ترور
راغلـــه
لــه راتلــو ســره ســم یــې پــه خندېــدلي لهجــه ووېــل
مئینـه ځانتـه ، ځانتـه مـه کېنـه سـوچونه بـه دربانـدې بـده
اغېـــــــــــــــــــــــــــــــزه وکـــــــــــــــــــــــــــــــړي
خبـره مـې ورپـرې کـړه پـه حالـت کـې مـې لـږ بـدلون
راووســــــــــــــــــت ومــــــــــــــــــې وېــــــــــــــــــل
تروري دا تاسې څنګه خبرې کوئ؟ ټوکې خو داسې نـه
وي
- هاهاهـــا ټوکـــه نـــه کـــوم راځـــه ډوډی تیـــاره ده
- تــروري مــوږ بــم خــوارې مــې زړه تــه نــه کیــږي

- هاها یاسینه ستا د حالت د بدلون لپاره مې داسې خبرې کولې

ددې خبرې په اورېدو خوښ شوم او لاړم بلې خونې ته او ترور مې ډوډی راوړه له لمونځ کولو وروسته د خوب ځای کې څملاستم خو د فاطمې نه لیدلو مې له سترګو څخه لړ، لړ د خوب څپې لرې کولې او په دې لټه کې ووم چې کله به یې وینم په ځان نه ووم ویده شوی ووم خو د لیدلو ارمان مې په خوب کې پوره شو

د روانې ویالې ترځنګ دواړه ناست یو بو ځل هغه په لپه کې اوبه راواخلې او پر ما یې راوشیندې او یو ځل زه یو بل ته د مینې په خبرو بوخت وو له څه وخت خبرو وروسته مې ورته ووېل ته مې د وجود ساه یې ویې خندل چوپه شوه

ویې وېل ته مې

غږ راباندې وشو او د " ته مې " کلمو وروسته مې څه وانورېدل چې فاطمې راته څه وېل ترور مې هغه خوب له منځه یووړ کوم خوب چې زما لپاره حقیقت وو له ځان نه مې کمپله لرې کړه ولې همداسې په ځای کې کیناستم چې هغې به راته څه وېل

د ته مې ، ته مې کلمه مې بیا،بیا په ذهن کې ګرځېدې
ولې نه پوهېدم چې دا جمله څنګه پوره کړم داسې یې
وېل؟
ته مې هم د وجود ساه یې؟
ته مې د ژوند بقا یې ؟
ته مې ....؟
ددې جملې د پوره کولو په فکر کې ووم ترور مې راغږ
کړ پاڅېږه لمونځ قضا کېږي څه سوچونه وهې؟
پاڅېدم اودس او لمونځ مې وکړ د لمانځه وروسته مې
هغه خوب بیا راتازه کړ غلی د ترور ترڅنګ ناست ووم
ولې په خیال کې مې د فاطمې سره د وېالي ترڅنګ په
خبرو بوخت ووم
ترور مې یو ځل بیا له خیالي نړۍ څخه راوویستم
یاسینه ته هم پنځلس کلن شوې
- تروري زما د پیدایښت نېټه مو لیکلې ؟
- نه اوه کلن وې چې ښوونځی دې شروع کړ او درې
ورځې بعد دې نهم ټولګی پیلېږي
- هاهاها ښه اټکلي حساب دی؟
- هو
ورځ تېره شوه بیا هم د فاطمې د دیدن تږی پاتې شوم د
سبا په انتظار ووم سبا هم همداسې وشول په دریمه ورځ

هم
د نوي کال په پنځمه ورځ له ترور سره ګډ ښوونځي ته روان شوم ښوونځي ته په ننوتو مې له ټولګيوالو سره روغبړ وکړ فرهاد وپوښتل دا دې ترور وه ؟

- هو

ننوتو ټولګي ته څه ناڅه ټولګيوال مو راغلي ول څه ناسوب ول ساعتونو خالي وو نو فرهاد هم دا ساعتونو په دې موضوع ډک کړل

مشره چې په کورسونو کې مو ځانونه دا خل وی ښه به وه چې دا رياضي او کيميا او داسې نور مضامين له اوسنه د کانکور ازمويني لپاره زده کړو ښه به وي

- فرهاده زه خو مې له ترور سره رياضي شروع کوم هسې هم هغه د رياضي ښوونکې ده

- څووم ټولګي ته درس ورکوي

- يوولسم او دولسم ټولګي ته

- ښه

له دې خبرو وروسته يې بيا راپاده کړه مشره له کوم پوهنځي سره مينه لري؟

- لا تراوسه مې پريکړه نه ده کړې

- نه له اوس نه هدف وټاکه بريالى کيږې

- نه کيدى شي کانکور ازموينه ورنه کړم

- هاهـــا نـــو بېـــا ښـــوونځی تـــه ځلـــه راځـــې؟
ددې پوښتني ځـواب مـې ورنـه کـړ تـرې ومـې پوښـتل
فرهــاده تــه څــه غـواړې پــه راتلــوونکي کــې شــې؟
- یاسینه زه غواړم ډاکټر شم او لـه طب سره ډېره مینه
لــرم
- هاهاها افرین تـه ډاکټـر شـه زمـا بـه هم درملنـه کوې
- هاها خدای دې تا نه ناروغه کوې مشره عجیبه خبرې
کــوې

په شپږو ساعتونو کـې مو یوازې دوه ساعته ډک ول او درس مـــــــــــــــــــــو ولوســـــــــــــــــــت رخصت شو او لـه ترور سره مـې د کور پـه لـور روان شوم کورته په رسېدو مـې د ښوونځـي جامـې وویستې او ډوډۍ مې وخوړه څه ځنډ ورروسته د کور دروازه وټکېده ترور مې راغږ کړ

ورشـــــــه یاســـــــینه! وګـــــــوره څـــــــوک دي لاړم دروازه مـې لـه غږ کولـو پرتـه خلاصـه کـړه او د دروازې په خلاصیدو مې هغه ارمان چې لـه څو ورځو ورته انتظار ووم پوره شو فاطمه وه زه له شرمه د باندې ووتم هغه کور ته ننوته زه هم بیرته کور ته دننه نـه شوم فیسبوک مې خلاص کړ په فیسبوک کې مـې یو غزل تر

ستــــــرګو شـــــو چــــې مطلــــــع يــــې داســــــې وه

«ستـا پـه ليـدو رابانـدې بـل شـان خوشـحالي راغللـه»
«حس تـه مـې ستا وجـود نـه ښـکلې خوشـبويي راغللـه»

غزل مـې کـاپي کـړ او پـه موبايـل کـې مـې لـه ځـان سره
وساته ماسختن له ډوډۍ وروسته لاړم خپلې کوټې تـه او
موبايل کې مې هغه غزل راوسته او په لوړ غږ مې د ياد
غــــــزل پـــــــه تــــــرنم پيـــــــل وکـــــــړ

ســـتا پـــه ليـــدو رابانـــدې بـــل شـــان خوشـــحالي راغللـــه
حــس تــه مــې ســتا وجــود نــه ښــکلې خوشــبويي راغللــه
ســــــتا پــــــه ليــــــدو ، ســــــتا پــــــه ليــــــدو......

په ترنم بوخت ووم يودم د کوټې ور خلاص شو د ور پـه
خلاصـېدو مـې تـرنم بـس کـړ ومـې کتـل تـرور مـې وه
ويــــــــې خنــــــــــدل او ويــــــــې وېـــــــــل
ياسينه ولې دې ترنم بس کړ شروع کړه خوند يې راکړ
هلـــــــــــــــــــه ژر کـــــــــــــــــــوه
ځـــــــــــــواب مـــــــــــــې ورکــــــــــــــړ
تـــرورې پـــه موبايـــل کـــې مـــې راډيـــو چالانـــه وه

- هاهاها دروغجنه ترور دې په دې خبرو نشې غولولی هيڅ ځواب راسره نه وه سر مې ښکته نيولی ؤ او د ګوتـــــــو تڼونـــــــــه مــــــــــې ويســـــــتل په موبايل کې مې زنګ چالان کړ په دروغو مې غوږ تـــــه کــــــړ خبــــــرې مــــــې شـــــــروع کـــــړې ســـــــــلام فرهــــــــاده څنګـــــــــه يــــــــــې ؟ ښه د پښتو کتاب دې ښايې ؟ هو هغه له ماسره پاتې شــــــــــــوی ښــــــــــــه در ووتـــــــــــــم موبايل مې جيب ته کړ ترور مې راته ووېل چېرته ځې پــــــــــــــه دې شـــــــــــــپې کـــــــــــــې ؟ - تروري د باندې مې ټولګيوال ولاړ دی او پښتو کتاب يــــــــــې لــــــــــه ماســـــــــره پــــــاتې - خــــــــو ســــــــبا بــــــــه يــــــې ورکـــــــړې - وېـــــل يـــــي چـــــي نـــــن شـــــپې تـــــه درس وايـــــم - ښـــــــــــــــــه ژر راشـــــــــــــــــــــــې

له بکسې نه مې کتاب راوويست ترور مې راغږ کړ ته راوړه دا کتاب

کتاب مې ورکړ او ويې وېل دا خو د علوم ديني کتاب دی

- وای ترورې په عجله مې راواخیست ومې نه کوت

ژر مې د پښتو کتاب راوویست د باندې ووتم د دوکانونو خواته لاړم دوکانونه بند ول تقریباً نیم ساعت مې د باندې تېر کړ موبایل ته مې زنګ راغی ترور مې وه راته ویې وېل څه شوې ژر راځه
- دا ده دروازې سره یم ترورې
په کوټه کې مې څوک ونه موندل په فکر کې شوم که کتاب ځان سره وېسم ترور مې شکي کیږي کتاب مې د تیرو په منځ کې پټ کړ او کور ته ننوتم کور ته د ننوتو سره سم د خوب کوټې ته لاړم
په توشکه پرېوتم ګوشکۍ مې په غوږو کې کېښوې او د کرن خان هغه سندره چې وایي

زه یې پیدا کړم ارماني
ته یې ارمان پیدا کړې ....

چالانه کړه سندره مې څو،څو ځله واورېده په ځان نه ووم پوی ویده شوی ووم سهار چې راپاڅېدم له لمونځ کولو وروسته مې له بکسې نه سپینه پاڼه راواخیسته په

پانېي کې مې وليکل

" ته مې د وجود ساه يې بې له تا مې ژوند داسې دی لکه زه چې د خوښی په نوم څه نه پېژنم تا سره مينه لرم مينې"

پانه مې په جېب کې کېښوده او ددې په تمه ووم چې ژر غرمه شي او ياد ليک مې مينې ته ورسوم ساعت ته مې وکتل د ښوونځي وخت ته نيم ساعت پاتې وو پاڅېدم د ښوونځي جامې مې په تن کړې هنداري ته ودرېدم ددې پر ځای چې خپل ويښتان اصلاح کړم له ځان سره په شعر ويلو بوخت شوم او دا بېتونه مې ويل

نن درته د زړه خبره کړمه زه
صبر ته مغروره راته څه وايې ؟

تا که مې د ليک ځواب راوانستو
بيا به راپسې دعا په خوله وايې
....
....

یاد بېتونه مې په خوله جاري وول یودم کوټې ته مې ترور رانتوته او په غوصه یې وویل
څو بجې دي ها؟
څو ځله مې غږ وکړ هیڅ په خبره نه پوهېږې
- تروري پام مې نه دی شوی
- هاهاها خفه نشې راځه مئینان همداسې وي
- تروري دا تاسې وایئ هیڅ مو په مطلب نه پوهېږم
- یاسینه زه چې څو څه موده وروسته به پوی شې

د کور نه د ښوونځي لور ته روان شوو ترور مې څو ځلي خبرې راسره پیل کړي خو زه لکه ګونګ هلک ورسره روان ووم خبرې مې نه ورسره کولې له لږ ځند وروسته یې وویل
یاسینه! ترور دې دا خبرې ستا د فکر د بدلولو لپاره کوي
حېران شوم چې ترور مې څه غواړي ؟ ولې بېا ، بېا راته د مئین کلمه کاروي؟ آیا د هغې شک نه دی ورک شوی؟
د لارې په اوږدوالي پوی نشوم او دي پوښتنو ته مې ځوابونه پیدا کول
ومې کتل ښوونځی راورسېد ترور مې د ښوونځي اداري

ته ننوته او زه مې له ټولګیوالو سره په فاېل کې ودرېدم له څو دقیقو وروسته د ښوونځي یو مشر ښوونکي غږ وکړ یو څوک راشئ د قرآنکریم تلاوت وکړئ یو هلک لاړ د قرآنکریم مبارک آیتونه یې تلاوت کړل وروسته یوه ډله د ملي سرود لپاره لاړه د سرود له ختمېدو وروسته ښوونکي غږ وکړ څوک غواړي چې شعر ووایـــي؟

په لومړي ځل مې ګوته پورته نه کړه په دویم ځل مې ګوته پورته کړه او د فاېل مخې ته مې ددې بېتونو په وېلـــــــــــــــــــــو پيـــــــــــــــــــل وکـــــــــــــــــــړ

نـــــــن درتـــــــــه د زړه خبـــــــــره کړمـــــــــه زه
صـــــبر تــــــه مغـــــــروره راتــــــه څـــــه وایــــــې ؟

تـــــا کــــــه مــــــې د لیـــــک ځـــــواب راوانســـــتو
بیـــــا بـــــه راپســـــې دعـــــا پـــــه خولـــــه وایـــــې

....

....

د شعر له لوستلو وروسته څه نا څه زده کوونکو چک

،چکې وکړې خو په ښوونکو کې چا تشويق نه کړم پوی شوم چې شعر مې د هېواد ،دين...... په اړه نـه وو ځکه يې تشويق نه کړم

پـه وار د هـر صـنف زده کوونکـو خپلـو صـنفونو تـه حرکـت وکـړ او ننوتـل ماتـه مـې تـرور راغـږ کـړ ياسـينه دلتـه راشـه ورغلم تـرور مـې غوصـه ښـکارېده پوهېدم چې د څـه پـه اړه يـې غوښـتې يـم راتـه يـې وويـل ياسينه دا ځای دداسې شعر ويلو نه دی دا شعرونه بيا پـه کور کې د هغې بلې شپې پـه شان ترنم کوه پوی شوې نـاهيلۍ روان شـوم خپـل صـنف تـه ، صـنف تـه پـه ننوتـو فرهاده راغږ کړ

وه زما مئينه ياره افرين په دې شعر چې تا د فابل مخـې تـه ولوسـت د فرهاد ملنډو مې تندی نور هم تروش کړ او پـه څوکۍ کې داسې کيناستم لکه ددوئ ټولو سره چې مې لومړی ورځ وي لـږ وروسـته مـو ټـولګي تـه نګرانـه راننوتـه د حاضـرۍ د اخيسـتلو وروسـته يـې راغـږ کـړ ياسـينه د فابـل مخـې تـه دداسـې شـعرونو ويـل ښـه نـه دي کوښښ کوه چې د هېواد،مور،...... په اړه شعر ووايې

سـ ـــمه ده
د ښـوونكې نصـيحت تقريبـاً ډېـر دوام وكـړ زړه مـې
غوښتل چې بې لـه اجازې لـه صنف نـه ووځـم د باندې
خـــو فكـــر تـــه مـــې دا خبـــره راغلـــه
ياسـينه وزغمـه پـه مينـه كـې ذلـت او دا هـر څـه شـته
....
دې خبرې مې لړه غوصه را سړه كړه پنځـه ساعته تېر
شول پوائې شپږم ساعت مو پاتې وو شپږم ساعت مو د
علوم دينـې مضـمون درلـوده ښـوونكى رانـنوت لـه سلام
وروسته يې ووېل زده كوونكو هغه زده كوونكى ستاسو
ټولګيـوال دى چـې د فاېل مخـې تـه يـې شعر ولوست؟؟؟
نږدې ټولګيوالو ته مې سر وخوځاوه چې ورته ونه وايئ
خـو يـودم د صـنف لـه اخـرې څـوكى نـه غـږ راغـى
هـــــو ښـــــوونكېه! هغـــــه ياســـــين وو
- ياســـــــين كـــــــوم يـــــــو دى؟
پورتـــه شـــوم او ومـــې وېـــل ښـــوونكېه زه يـــم
ښـــوونكې هـــم داســـې ځـــواب راكـــړ
څه په وېاړ وايې چې زه يم شعر به هغسې وي كوم چې
تـا ولوسته؟ لږ شـرم پـه كـار دى غـټ سـړى يـې ....
زما هم په فكر كې د قرآنكريم دا آيات ګرځېده راګرځېده

"اِنّ اللهَ مــــــــــــــــــع الصّـــــــــــــــــــبرِين "

هيڅ مې نه ويل غلی ووم او خپله غوصه مې په ياد آيت سړوله څـه ځنډ وروسته د رخصتۍ زنـګ ووهل شو خوشحاله شوم لـه ترور سره مې کورتـه روان شوم پـه لاره کې ترور هم راته په نصيحت بوخته وه لـه لږ مزل وروسته کور ته ورسېدو د ښوونځي جامې مې وويستې ډوډۍ مې وخوړه لمونځ مې وکړ له لمانځـه وروسته مې داســـــــــــــــي دعـــــــــــــــــــا وکــــــــــــــــــــړه

"خدايه هغه داسي راباندي مئينـه کړي لکه زه چې پري مئين يم او ياالله نن راتـه د زمري زړه راکړه چې ياد ليــک ...."

پورته شوم او ليـک مـې لـه جېب نـه راوويسته څو ،ځو ځلې مې ولوسته

ليک مې لوسته په دې وخت کې د کور دروازه خلاصه شوه له ورسی مې د پردې لږه خندېه کش کړه چې ومـې کتل فاطمـه وه پـه ليدلو مـې ليـک لـه لاسه ولويد او زړه مې درزا شروع کړه

کېناستم لږ،لږ مې ځان سم کړ تشناب ته ننوتم مخ او لاس مې ووينځل په تشناب کې مې لږ ځنډ وکړ کله چې راووتم ګورم چې ترور مې په کوټه کې ولاړه ده او په لاسو کې يې سپينه پانه نيولې ده هنداري ته مې وکتل رنګ مې تک زيړ اوښتی وو ووتم له کوټې نه ترور مې راپسې راغږ کړ ياسينه مه خفه کېږه ترور به دې دا ارمان پوره کړي په کور کې تم نشوم ووتم د باندې مازديګر مې د باندې تېر کړ د لمر سترګه ورو ،ورو د غرونو ښکار کېدله زه هم په دې فکر کې ووم چې ماسختن ته به مې ترور ته څه ځواب وايم؟

توره تياره شوه د خلکو ګڼه ګونه هم کمه شوه د سپېږ غږاء مې تر غوږو شوه ما هم بنه وبلله چې کور ته لاړ شم کور ته زړه نا زړه ننوتم خپلې د خوب کوټې ته لاړم په توشکه پرېوتم ورروسته مې ترور راغله

له مخ نه يې رانه روجايي پورته کړه او ويې ويل ښنګه ويده يې ياسينه؟ پاڅېږه ډوډۍ وخوره

- تروري لږه تبه مې ده او خواږه مې زړه ته نه کېږي

- ته صبر زه درمل راوړم

ترور مې لاړه درمل يې راوړل درمل ددې په ځای چې خوله ته واچوم جېب ته مې واچول ترور مې راغږ کړ

اوبه پسي وخښنه اوبه مې وخښلې او ياد تمثيل مې په برېالی توګه ترسره کړ ترور مې لاړه له پخلنځي نه يې ميوه راوړه او زما مخې ته يې کېښودله ويې ويل

ياسينه دا وخوره او ويده شه زه دې د شپې احوال اخلم ســمه ده ؟

- نه تروري د درملو خوړلو وروسته مې لږ،لږ تبه ختمه شــوه

ترور مې لاړه او ما تولـه شپه پـه ويښـه تېره کړه سهار مې سترګې داسې ښکارېدې لکه چرس چې مې وهلي وي

ځو،ځو ځلي مې په ليک کې د فاطمې لپاره څه وليکل خو د ليک د ورکولو چل نه راتلـه ځان مې زړور بللو خو د هغې په مخکې دومره بې زړه ووم چې د هغې په ليدو به رانه لاره ورکه شوه او ليک به مې بېرته له ځان سره کورته راوړ

کال ووت خو ليک مې هغې تـه ونشو رسولی د ژمي شپې او ورځې هم رابانـدې د کال پـه شان تېرېدلې د فاطمې دوئ کډه هم د يخنۍ لـه املـه ننګرهار تـه تللې وه تولګی هم رخصت وو له ما سره تش د هغې يادونه وو ل چې هر چېرته به يې زه بدرګه کولم څو ورځې تېرې

شوې توره تیاره وه برښنا هم نه وه د کوټې د روښنايي
لپاره مو ډیوه روښانه وه سترګې مې په ډیوې لړېدلې
نیـــولې
او بیا ، بیا به مې د مسلمیار دغه بیت له ځان سره لوسته

«زه د ډیــــــوې لــه غمـه ژاړم دا زمـا لــه غمــه»
«هغـه پــه اور بانـدې سـوځيږي زه دا سـتا لــه غمــه»

ما لـه ځـان سـره دا بیـت لوسته او تـرور مـې راغبږ کړ
افرین یاسینه کوشش وکړه همداسې پـه اذکارو دې ژبـه
روږدې کـــړې
د ترور ددې خبرې اورېدو وروسته خندا راغله خو ځان
مې کنټرول کړ او هغه رابانـدې پوی نشوه زنګ راغی
چې ومې کوت فرهاد وو
وېل مې که زما د حال د پوښتنې لپاره يې زنګ کړی
خو داسې نـه وه وېـل يې چې سبا اطلاعـامې ورکوي
ښـوونځي تـه وختـي راشـه ډوډی مـې وخـوړه لمونځ نـه
وروسته د خوب ځای کې پرېوتم غوښتل مې چې وختي
ویده شم چې سهار وختـي پـاڅیږم خـوب نـه راتلـه او د
فاطمې خیالاتو کې ډوب ووم څه ځنډ وروسته په ځان نه
ووم پوی شوی او ویده شوی وم سهار مې له فرهاد سره

اړیکه ونیوله هغه راغی روغبړ مو سره وکړ ویې پوښتل
مشره ترور دې نن ښوونځي ته نه ځې ؟
- نه هغې پارچې پرون وېشلې دي په زده کوونکو
- ښه سمه ده
ښوونځي ته ورسېدو اطلاعنامې مو راواخیستې د شیرزم مقام نه دولسم مقام ته لویدلی ووم خو خواشینی نه ووم ځکه چې ما یاد کال ټول د فاطمې په خیالاتو کې تیر کړ کله چې کور ته ننوتم نو ترور مې راځخه اطلاعنامه وغوښته ومې نه غوښتل چې له پاپلې مې ترور خبره شي ځواب مې ورکړ
ترورې ښوونکي ته کار پیدا شو او ښوونځي ته رانغی
- هاها یاسینه خوشحاله شوم دروغو کې هم ښه مهارت لرې
په خبرو کې یې راګیر کړم بلاخره مې له جیب څخه د پاپلې پاڼه راوویستله ترور ته مې ونیوه ترور مې راته وویل مئینه زه دې له پاپلې خبره یم د فاطمې له برکته د شیرزم مقام نه دولسم مقام ته ولوېدې بدبخته هغې هم په تا زړه بایللی نو ته ولې د هغې په اړه دومره فکر کوې ؟
- ترورې څوک ښایئ؟
- ستا معشوقه

- نــــه تـــــرورۍ داســــــې کومــــــه خبـــــره نــــــه ده

د ژمـي شپې ورځـې ،د ښوونځي پـاېلې او د فـاطمې نـه لیـدلو مـې حالـت ډېـر خـراب کـړی وو ورځ بـه مـې پـه خوبونو او شپه به مې د نامتو شاعر تسنیم په کلیاتو تېره کړه موسم او هوا لږ ،لږ بدلون وکړ د تسنیم کلیات هم څو پـاڼې پـاتې وو پـه رسنیو کـې د نـوي کـال اوازې وې دوه جمعـې تېـرې شـوې د لسم ټـولګي د پیـل ورځ مـو راورسـېده لـه تـرور سره مـې د ښـوونځي پـه لـور روان شـوم پـه لاره کـې د تـرور نصـیحتونو زړه را تنـګ کـړ غوښتل مـې چـې د تـرور څخـه لاره ببلـه کـړم بهانـه مـې ورتــــــــــــــــــــه وکــــــــــــــــــــړه
تروري زه د ښوونځي لپاره ځیني اړین توکي اخلم تاسې درځــــــــــــــــــئ زه هـــــــــــــــم درځــــــــــــــــم
- ســــــمه ده خـــــــو ناوختـــــــه نــــــه کـــــړې
- ښـــه
دوکـان تـه ننـوتم پـه دوکـان کـې مـې د ښـوونځي د توکـو پرځـای د موبایـل کـارت واخیسـت کـارت مـې موبایـل تـه جمــــع کــــړ او فرهــــاد تــــه مــــې زنــــګ وکــــړ هغه نه مې ویوښتل

فرهـــــــــــاده چېرتــــــــــــــه يــــــــــــي ؟
په ځواب کې يې لږ ځنډ وکړ وروسته يې ځواب راکړ
مشره زه خو په پارک کې ناست يم ښوونځي تـه لاړم
مــدير وېــل چــې نــن درس نشــته کــور تــه لاړ شــئ
- ولــــــي زمـــــا تـــــرور خــــــو لاړه ښــــوونځي تــــه
- مشـــره د هغــې بــه کــور کــې زړه تنــګ شــوی وي
- فرهـــــــــاده تـــــــــــه ښـــــــــــه يـــــــــــي ؟
- هـــــو ښـــــه يـــــم راځـــــه پـــــارک تـــــه راشـــــه
موبايل مې جېب ته کړ د پارک لور ته روان شوم پارک
ته په ننوتو مې په فرهاد باندې نظر ولږېد ور روان شوم
چې کله ورنږدې شوم ګورم چې د فرهاد لـه خولې نـه د
سګرټو لـوږې پورتـه کيږې او د کرن خان دغه سندره
ورتـــــــــــــــــــــــــــه چالانـــــــــــــــــــــــــــه ده

څــــــــو دانــــي لونــګ راتـــه پـــه جـــام کـــې واکـــوه
ښکليه ته خپل رنګ راته په جام کې واچوه............

د سلام نه مخکې مې د فرهاد لـه لاس نـه سګرټ ګوزار
کړ او ترخنګ يې کېناستم حالت يې ښه نه معلومېده
تــــــــــــــــرې ومـــــــــــــــــــې پوښــــــــــــــــتل
څـــــــــــــــــــه شـــــــــــــــــوي فرهـــــــــــــاده ؟؟

- هيڅ نه دي شوي هسې مې نن شوقي يو دانه راخيستى وو

- فرهاده نن خو به تش سګرټ ووهې که دا پرېنږدې نو بلــــه ورځ بـــــه د چرســـــو ډک ســــګرټ څکــــې

- ښـــــه ســـــمه ده مشـــــره نـــــور يــــې نـــــه څکـــم

فرهاد مې له لاس نه راونيو او د کور لور ته روان شوو

د جمعــې مبارکــه ورځ وه دروازه وټکېـده لاړم دروازې لورته دروازه مې چې خلاصه کړه چې ومې کتل فرهاد وو په لاسو کې يې د کرکټ توب او بيټ ول لـه ما يې وغوښتل چې لوبې ته ورسره لاړ شم ورسره ومې منله کور ته ننوتم بوټان مې په پښو کړل د کرکټ مېدان تـه روان شوو فرهاد په لوبه کې زما خلاف ودرېده

لوبه پيل شوه لمړی بېټېنګ هغوئ وکړ فرهاد ښـه لوبه وکړه په اته اورونو کې يې موږ ته پنځه اتيا منډې هدف راکړ

زموږ وار راورسېد پيل مو ښه وو خو کلـه چې فرهاد د بـال اچـونې لپـاره راغـی نـو زمـوږ د ټـيم ويکټـې يـې

واخیستي او څه نا څه د منډو پوره کول ستونزمن شول لوبه فرهاد دوئ وګټله دوېمه لوبه مو هم وکړه فرهاد غوښتل درېمه هم وکړي خو ما پرېښسود ناوخته ؤ باېد چې د لمانځه لپاره مو تېاری نیولی وی کور ته روان شوو کله چې کور ته ننوتم په ساعت مي سترګي ولږېدي دولس او لس دقیقې وې ترور مې راغږ کړ یاسینه دلته راشه غږ له پخلنځي څخه راغی ورغلم هغې هم د خوږو ډک قابونه راکړل او ویې وېل یاسینه دا د فاطمې دوئ کره وېسه اوس راغلل کېدی شي پخلی یې نه وي کړی د خوږو د قابونو ډک پطنوس مې راواخیست د فاطمې دوئ کور ته روان شوم په لاس کې نیولی پطنوس راته داسي ښکارېده لکه فاطمې ته چې د ګلو ګېډۍ وروړم خوښ ووم وېل مې چې کېدی شي و یې ګورم او هغه دروازې ته راووزي د هغوئ کور ته ورسېدم دروازه مې ؤټکوله څو شېبې وروسته غږ وشو څوک یئ؟

غږ مې سم ونه پېژانده چې څوک به وي ځواب مې ورکړ زه یم یاسین دروازه خلاصه شوه سترګې مې په فاطمې ولږېدي لاسونو مې لړزا شروع کړه وېرېدم چې بیا د مخکې په شان د هغې مخکې رانه پطنوس ونه لوېږي ،ژر مې پطنوس ورکړ کله چې روان شوم نوغږ

يي راپسي وکړ صبر قابونه بېرته درسره وېسه ژر مې دا خبره ورته وکړه

چـــــــې وروســــــــته بـــــــه پســـــــې راشـــــــم - نـــــه بېـــــا ځـــــان مـــــه پـــــازابوه ژر يـــــې راوړم تم شوم څه وخت وروسته راووته غږ يې وکړ ياسينه زمـوږ د کـور قابونـه پـه سـامانونو کـې ګـډوډ شـوي دي وروسـته بـه يـې وېسـې او رښتېا دا پاڼـه پـه پطنـوس کـې پرته وه دا واخله کيدی شي له تا نه هېره شوې وي .

د نـور خبـرو کولـو جرءت راسـره نـه وو ژر مـې پاڼـه راواخيسـته پـه جيـب کـې مـې کېښـوده پـه لاره روان ووم سوچ مې وکړ چې پطنوس کې خو ما هېڅ پاڼه ونـه ليده دا پاڼـــــــه لـــــــه کـــــــوم ځـــــــای نـــــــه شـــــــوه ؟ ژر مې جېب ته لاس کړ پاڼه مـې راوويسته خلاصـه مـې کـــړه چـــې ومـــې کتـــل پـــه پاڼـــه کـــې ليکـــل شـــوي " ياسينه ته خبر يې؟ ډېره درپسې وزوربډم څو،څو ځلې مې هڅه وکړه چې ليک درواستوم خو ومې نشوی کولی پـه ننګرهـار کـې مـې ټـول ژمـی سـتا لـه انځـور سره پـه خبرو تېر کړ هغه مې لـه فيسبوک نـه راخيستی وو ستا انځور ته مې ډېر وويل چې زه درسره ډېره مينه لرم خو خو هغه چوپـه خولـه وو ځـواب يـې نـه راکـوه تـه مـې د ژوند د بقا سبب يې زما په اړه په کور کې د واده خبرې

رواني دي نو ځکه مې لیک درکړ ومې غوښتل چې خبر دې کړم یاسینه که واده مې د بل چا سره وشو نو ښیا مې جنــازې تــه راشــه والسـلام مینــه درســره لــرم ".
د لیک پیل راته خوښي راکړه خو د پای خبرو یې دومره وژړولم لکه یو ماشوم چې په خپلې مور پسې ژاړي یوه مپاشـت مـې پـه سوچونو او فکرونـو کـې تېـره کـړه نـه پوهېدم چې څه وکړم؟

سره غرمه وه د کوڅې پـه سر کـې د فـاطمې پـه انتظـار ناست ووم لاس کـې مـې یـو لیـک نیـولی ؤ چـې پـه هغـه لیک کې مې خپله شمېره لیکلې وه سترګې مـې د فـاطمې دوئ دروازې تـه نیـولې وې څـه ځنـډ وروسـته هغـه لـه کوره راووته

کوڅه کې مې شاه او مخ تـه وکتـل څـوک مـې تـر سـترګو نه شول زما لپاره د شمېرې ورکولو ښه زمینه وه پاڅېدم ور روان شوم کله چې هغه زما د ترور کور ته تاوه شوه نو غږ مې پسې وکړ چې ودرېږه

فاطمـــــــه ودرېدلــــــــه حالـــــــت یـــــــې راتـــــــه ښـه نـه معلومېده شـمېره مـې ورکـړه او تـرې ومـې چـې زنګ راته وکړې هغه کور ته ننوته او زه لاړم په پارک کــې مـــې د تکـــر دې ســـندرې تـــه غـــوږ کېښـــود

" هغــــــــــه لاړه د بـــــــــل چـــــــا شـــــــوه اې زړګېــــــــــــه اوس کړېـــــــــــــره............"

ورځ تېره شوه لمر هم ځان پناه کړ توره تياره شوه په اسمان کې هم ستورو ځانونه راښکاره کړل زه هم کور ته ننوتم د ترور ترخنګ لکه ګونګ هلک کېناستم غلی ناست ووم يودم مې ترور راغږ کړ

ياسينه ډېر وخت کيږي حالت دې راته ښه نه ښکاري ولې څه شوي؟ اوس خو دې معشوقه هم له ننګرهار نـــه......

- نــه تــروري داســې کومــه خبــره نــه ده نــه يــم خفــه ډوډۍ مې وخوړه لاړم خپلې کوټې ته له ورسۍ نه مې پرده کش کړه او د فاطمې د زنګ په انتظار کېناستم په تمه ووم خو د هغې زنګ رانغی ساعت ته مې وکتل د شپې بوه بجه وه لړ،لړ راباندې د خوب اثرات راښکاره شول نه مې غوښتل چې ويده شم خو هغه متل دی چې وايــي

خـــــوب چـــــې درشـــــي بالښـــــت نـــــه غـــــواړي......

ويده شوی ووم سهار چې کله له خوبه راپاڅېدم موبايل

مې راواخیسـت چـې ومـې کتـل د یـوې شـمېرې نـه لـس زنګه راغلي دي ځان ته غوصه ووم چې ولې ویده شوی ووم

کـال تېـر شـو لـه فاطمې سـره مـې اړیکـه ټینګـه نـه شـوه یوازې څو ځلي مې د ترور ترځنګ ولیده خو د خبرو کولو موقع پـه لاس رانغله وزن مې د ډېرې اندیښنې لـه کبله کم شوی ؤ، د یوولسم ټولګي مو هم تقریباً یوه نیمه میاشت تېره شوې وه د فرهـاد سـره بـه د فکـر د بـدلون لپاره هره غرمه پارک ته تلم خو د خپلو ستونزو پـه اړه مې ورته څه نه ویل

غرمه وه د فرهاد د زنګ په انتظار ناست ووم خو زنګ رانغی ساعت ته مې وکتل نیم ساعت له هغه وخت څخه تېر وو پـه کـوم وخـت کې چې موږ پـارک تـه تللو ومـې ویل کېدی شي په موبایل کې یې روپۍ یا چارج نـه وي ځکه زنګ نه کوي د کور نه ووتم د پارک لور تـه روان شوم پارک تـه ننوتم پورتـه روان ووم د بنـي اړخ نـه مـې غوږو ته د کرن خان ددې سندرې غږ راغـی چـې وایـي

"څـو دانـې لونـګ راتـه پـه جـام کـې واچـوه بـسـکليه تـه خپـل رنـګ راتـه پـه جـام کـې واچـوه..."

ښي اړخ ته مې وکتل چې ګورم فرهاد دی او د چرسو ډک سګرټ يې په لاسو کې او له خولې نه يې لوږي راوځي ، څنګ ته يې ورغلم سګرټ مې ترې واخيست مخکې له دې چې ويې غورځوم ورته ومې ويل فرهاده څه شوله ستا هغه وعده ؟ څه شوه ستا هغه ملګرتيا؟

تا خو خپله آينده جوړوله او ډاکتر کيدلې.......
په غوصه ناک حالت يې وويل

ياسينه سګرټ راکړه نور زه پوهيږم کار مې - ښه سمه ده الله پامان نور دې په خوله د ياسين نامه وانخلې.

سګرټ يې خولې ته کړ او د ملنډې په شکل يې راپسې راغږ کړ
"څوک چې عمل نه لري هسې کډو دی"

ددې جملې په اوريدو مې غوصه نوره هم راوپارېدله هڅه مې شروع کړه چې د فرهاد نامه له زړه نه وباسم کور ته ورسيدم انګړ کې له ترور سره مخ شوم ويې پوښتل
ياسينه څه شوي حالت دې راته ښه نه ښکاري؟
د ډېرې غوصې له امله مې داسې ځواب ورکړ

ترورې پرې مې ږده هر وخت مې پوښتې زه ښه يم دومره پوښتنو ته اړتيا نشته

- هاهاها... ياسينه زه هم نه خفه کېږم ځکه چې مئينان تل همداسې غوصه وي

د شپې مې هم خواړه زړه ته نه کېدل لاړم د خوب په ځای کې ناست ووم او د فرهاد دا خبره مې په ذهن کې ګرځېده ،راګرځېده څوک چې ....

په همدې سوچونو کې ډوب ووم موبايل ته مې زنګ راغی له خيال نه يې راوباستلم شمېره راته ناپېژانده ښکارېده زنګ مې اوکې کړ سلام مې ډالی کړ د سلام د ځواب غږ نه راتله ، پودم د ژړا غږ راغی په ژړېدلي حالت يې ووېل

ياسينه فاطمه پم سبا په ما پسې رېباران کور ته راځي نو ته هم سبا چېرته لاړ نشې سبا زما جنازه ده موبايل مې له لاس نه ولوېد او د غم چيغه مې له خولې نه ووته په ژړا سر شوم او اوښکو مې جامې داسې لمدې کړې لکه باران چې د پړې په سر هوارې جامې لمدې کړي

څو شېبې وروسته د کوټې ور خلاص شو ومې کتل ترور مې وه رامنده يې کړه زما په سر يې لاس راکيښود او ويـــــــې پوښــــــتل څـــــــه شـــــــوي ياســـــــينه؟
زه په ژړا سر ووم ترور ته مې ځواب ور نه کړ بيا يې وپوښـــــــتل څـــــــه شـــــــوي ياســـــــينه ووايـــــــه؟
ژاړمه خاوند مې راويښېږي د هغه د ويښېدو نه مخکې راته ووايه زه درسره مرسته کولی شم

بيا يې پوښتنه وکړه ما بيا ځواب ور نه کړ په څلورم ځل يې په مخ څپېړه راکړه ويې ويل ووايه،ووايه څـــــــــــــــــــــــــــــــه شـــــــــــــــــــــــــــــــوي ؟
ما پوره ځواب ور نه کړی شو يوازې ومې ويل تروري فاطمـــه
- څـه شـوي پـه فـاطمې؟ ژړا بـس کـړه هـر څـه راتـه پاک،پـــــــــــــــاک ووايـــــــــــــــــه هلـــــــــــــــــه

لـه سترګو نـه مـې اوښـکې وچـې کـړې او پـه بنده ، بنده لهجه مې ورته ووېل

ـترورې پـه فا،فا، فاطمې پسې سبا رېباران راځي او فـاطمې راتـه زنـګ کړی وو هغـې وېل چې سبا مـې جنازې ته راشه

تروري خبر دی يو کار وکړئ
- ياسينه دا کار ناشونی دی ته کوښښ وکړه فاطمه له زړه نه وباسې د هغې پلار د هغې په مقابل کې ولور اخلې او د هغوئ ولور هم پنځه ، شپږ لکه افغانی دی زما معاش هم اوو زره روپۍ دی او د خاوند مې هم همدومره نو موږ هم دا روپۍ نشو ورکولی
- نه ترورې زړه له نه ووځې دا پيسې زه پيدا کوم ايران ته ځم د کار لپاره خو تاسې به حتماً سبا د هغوئ کور ته ددې موضوع لپاره ورځئ سمه ده؟
- ښه سمه ده ياسينه ته اوس آرام وکړه سبا موږ ورځو حتماً

ترور مې لاړه له پخلنځي نه يې لږه مېوه راوړله او راته ويې وېل ياسينه دا وخوره او ويده شه
- ښه سمه ده
هغه لاړه او زه په ځای کې همداسې ويښ ناست ووم د شپې شاوخوا دوه بجې وې پورته شوم له الماری نه مې بوه سپينه پاڼه او قلم راواخيست ومې غوښتل د زړه له درد څخه بو غزل جوړ کړم قلم مې ګوتو کې ونيو او په سپينه پاڼه مې د غزل مطلع داسې وليکله

"فـــــرهاد خـــو لاړو پـــه نشـــو ســـر شـــو"
"او یاســـــین لاړ پـــه شـــوګیرو ســـر شـــو"

ددې ببټ له لیکلو وروسته مې قلم کېښود او د ولور لپاره د پیسو پیدا کولو په فکر کې شوم چې دومره روپۍ به له کومـه ځاېـه پیـدا کـوم؟ د تـرور دوئ مـې هـم اقتصـادي وضعه ښه نه ده

د ولور کلمه مې په ذهن کې ښکته ،پورتـه کېدلـه ببرتـه مې قلم راواخیست او په پاڼه کې مې د هغه ببټ وروسته داســـــــــــــــــــــــې ولیکـــــــــــــــــــــــــل

" د فـــاطمې پـــلار خـــو دې خـــدای مـــړ کـــړي "
" ځکـــــــه چـــې دی پـــه ولـــورو ســـر شـــو "

په سوچونو کې ډوب ووم یودم د چرګ بـانګي لـه خېـالي نړۍ ښخه راوباستلم څه ځنډ وروسته په جومـاتونو کـې د سهار لمانځه اذانونه وشول پاځېدم اودس مې وکړ او هوډ مې وکړ چې جومات تـه لاړ شم خو پاتې شوم ومې نـه غوښتل چې ترور مې راباندې خبره شي چې یاسین تولـه شپه په ویښه تېره کړې ده لمونځ مې په کور کې وکړ او

د لمانځـــه نــه وروســـته مـــې داســـې دعـــا وکـــړه

ربــــــه زمــــا دغـــــه ارمـــــان..............

لږ وخت وروسته د لمر سترګه راښکاره شوه ترور مې ماتـه چـاى تيـار کـړ او هغـوئ دواړه د فـاطمې دوئ کـره لاړل

څـه کـم پـوولس بجـې وې چـې بېرتـه کـور تـه راغلـل د راننوتو سره سم مې ترور ته ووېل

تـرورې زمـا کـوټې تـه راشـه لـږ کـار درسـره لـرم هغـه راغله پوښتنه مې ترې وکړه تروري د فـاطمې پـلار څـه وېـــل ؟

- ياسينه زوېه د فاطمې پلار دي الله خوشحال کړي خبره يـــــــــــــــــــــــــــــــــــــې ومنلـــــــــــــــــــــــــــــــــه

خوښ شوم څو شيبې مې د پوښتنو لړۍ وځنډوله بيا مې پوښـــــــــــــتنه تـــــــــــــرې وکـــــــــــــــــړه

تــــروري هغـــه څـــه وېـــل ولـــور نـــه غـــواړي ؟

هغه چوپه خوله ولاړه وه بيا مې ورته ووېل تروري زما پوښـــــــــــــتنه مـــــــــــــو وانورېـــــــــــــــده ؟

ځواب يې راکړ

یاســینه
د فاطمې پلار وېل چې تاسې باېد لـه کوژدې نـه مخکې ماته نیمې پیسې راکړئ وېل یې چې تاسې غوندې خلک مــــورږ ســــــره دوســـــــتي نشــــــي کـــــولای

ددې خبرې په اورېدو مې غوصه راوپارېدله خو غوصـه مــې بــې ځاېــه وه زه مجبـور ووم چــې د فــاطمې ژونـد وژغورم

څو ورځـې مـې پـه خواشینی او خفګان کـې تېرې کړې اېـران تــه د تللــو هــوډ مــې وکــړ د غرمــې شــاوخوا درې بجې وې چې لـه قاچاق وړونکي سره مې خبرې وکړې هغه راته ووېل درې ورځې وروسته مورږ بوه ډلـه لېږو که غواړې راځه چې له دوئ سره دې ولېږم

ما هم ورسره ومنله لاړم کور ته له ترور سره مـې خبـره شریکه کړه ترور مـې بودم پـه ژړا شوه خو بلـه د حل لاره نـه وه پـه سبا مـې تـرور لاړه او خپلـه د سرو زرو ګوتمۍ یې وپلورله په ماسختن کې مې د فاطمې لپاره پـه لیـــــــــــــــک ولیکــــــــــــــې کــــــــــــــــــــل

" میني ته مه خفه کېږه زه بېرته رادرومم انشاءالله چې خوشحاله ژوند به ولرو زه به مې له ترور نه هر وخت ســــــــــــــــــــــــــــــــــــــتا........."

شپه تېره شوه سهار له چای څښلو وروسته ښوونځي ته لاړم له ټولګیوالو سره د مخه ښې لپاره خو فرهاد مې تر سترګو نه شو له پوه ټولګیوال څخه مې وپوښتل فرهـــــــــــــــــــــــــــاد چېرتـــــــــــــــــــــــــه دی؟

ځواب یې راکړ یاسینه فرهاد نه چرسي یاسینه د هغه پوښتنه له ما نه مه کوه سمه ده؟

-سمه ده ښښنه ....

له ټولګیوالو سره مې مخه ښه وکړه هغوئ په ما پسې او ما په هغوئ پسې ژړل له ټولګي نه چې راووتم یو ځل د هدیرې خواته لاړم او د پلار او مور د قبرونو ترخنګ کېناستم او ښه مې وژړل کور ته مې د مور او پلار د قبرونو نه حرکت نه شو کولی توره تیاره شوه او وېرې راسره مرسته وکړه چې کور ته لاړ شم

کور ته ننوتم خپلې کوټې ته لاړم د سفر توکي مې په بکسه کې واچول په پانه کې مې د ترور د موبایل شمېره ولیکله هغه مې هم کېښوده لاړم د ترور ترخنګ کېناستم

خواشـيني ښـکارېده لـه صـندق نـه يـې لـس زره روپـۍ
راواخيستې او ماته يې راکړې د ډوډۍ خوړولو وروسته
ويده شوم سهار وختي پاڅېدم لمونځ مې وکړ د سفر دعا
مـې وکـړه چـاى مـې وڅـکـه او هغـه لیـک مـې تـرور تـه
ورکړ چې فاطمې ته يې ورسوي بکسه مې په شاه کړه
او د دروازې لور ته روان شوم ترور او د ترور خاوند
مې هم راسره روان شول د ترور په لاس کې مې د اوبو
ډک جام ښکارېده د ترور خاوند سره مې مخه ښه وکړه
تــــرور مـــــې پــــه تنــــدي ښــــکل کـــــړم
او د باندې روان شوم د حرکت سره سم مې د ترور لـه
خولې نـه داسې د وېر چيغه ووتـه چې ماتـه يې هم ژړا
راوستـه اوبـه يې راپسې وشيندلې او لـه دروازې نـه يې
سر راوويست زه يې د کوڅې تر سر پورې تعقيب کړم
له يو ساعت سفر وروسته د قاچاق وړونکي موټر خواته
ورسېدم موټر ته پورته شوم څه ځنډ وروسته يې حرکت
وکړ شپه مو نيمروز ته ورسوله وروسته لـه درې ورځـو
د تهران ښار ته ورسېدم هلتـه د کار په لټه کې شوم پـه
يوې فابريکې کې مې کار وموند د فابريکې خاوند راتـه
ښـه سـړى ښـکارېده خـو ډېرى کـارکوونکي يـې پـه نشـو
روږدي ول مجبوري دې تـه نـه پرېښـودلم چې پـه کـار
پسې وګرځم کار مې پيل کړ څو ورځې وروسته مې له

ترور سره اړیکه ونیوله هغه زما زه د هغې د غږ په اورېدو خوشحاله شوم د فاطمې پوښتنه مې ترې وکړه ځواب یې راکړ چې ښه ده په ښځنګ کې مې ناسته ده راغلـــــــــــې ده د درس لپـــــــاره غـــــــږ دې اورې

د کار ډېروالـي دې تـه نـه پرېښودلم چـې ډېرې خبرې وکړم له ترور سره مې مخه ښه وکړه د فابریکې پـه کار بوخت شوم میاشتې تېرې شوې خوښ ووم څـه نـا څـه روپۍ مې لاسته راغلې راتلوونکی ژوند راتـه لـه خوښـۍ ډک ښـکارېده پـه ایران کـې مـې دوه کالـه پوره شول لـه ترور سـره مـې اړیکـه ونیولـه پـه غږ کـې یـې بـدلون ښکارېده ترې ومې پوښتل ترورې ناروغه یـې کـه ښځنګه دې غـــــــــــــــــــــــــــــږ بـــــــــــــــــــــــــــدل دی؟

ځـــــــــــــــــــــــواب یـــــــــــــــــــــــې راکـــــــــــــــــــــــړ

نـه یاسینه بېګاه مـې لږ پـه ستوني درد وو اوس ښـه یم

- ښــــــــــــــــه فاطمـــــــــــــــــه ښځنګـــــــــــــــــه ده ؟

- ښــــــــــــــــــــــــــه ده هغــــــــــــــــــــــــه هـــــــــــــــــــــم

- ښه ورته ووایه چې اندیښنه مه کوه زه هم یوه میاشت وروســـــــــــــــــــــــــــــــته درځـــــــــــــــــــــــــــــــــــم

- ســـــمه ده یاســـــینه الله دې پـــــه خیـــــر راولـــــه

اړیکه مې له خدای پامانۍ وروسته پرې کړه لاړم فابریکې ته د کار وروستۍ ورځې مې هم هلته تېرې کړې پنځه ویشت ورځې تېرې شوې د فابریکې له مالک سره مې حساب خلاص کړ او بازار ته لاړم

هلته مې د فاطمې لپاره یو لاسي سور ساعت واخیست چې د ستنو په ځای کې یې په انګلیسي ژبه لیکل شوي وو "تاسره مینه لرم " ترور ته مې پوه د سرو زرو ګوتمۍ او د ترور خاوند ته مې په تور رنګ کې ښکلي بوټان وپېرل

درې ورې ورځې مې د تهران په پارکونو کې په ډار،ډار چکر ووهلو وبرېدم چې پولیس مې ونه نیسي په سبا ورځ هوایي ډګر ته لاړم څه ځنډ وروسته د حامد کرزي هوایي ډګر کې ښکته شوم موټر مې دربس کړ په موټر کې هم دا سندره چالانه وه

" کور یې زمونږ وطنه مور یې زمونږ......"

سندره ته مې په خورا مینه غوږ ایښی وو نیم ساعت وروسته د ترور د کور کوخې ته ورسېدم په کوخه کې د فاطمې دوئ د کور مخې ته د خلکو ګڼه ګونه زیاته وه

ومې غوښتل پوښتنه وکړم چې دلته څه خبره ده خو د وجود ستړیا مې پرېښودم چې لـه چا نـه پـه دې اړه پوښتنه وکړم

له موټر نه ښکته شوم دروازه مې وټکوله د ترور خاوند مې راووت یوبل تـه مو غاړې ورکړه کور تـه ننوتو کېناستم اوبه مې وڅکلې څو شېبې وروسته مې د تـرور لـه خاوند نه وپوښتل ترور مې چېرته ده ؟ راته ویې وېل یاسینه هغه تللې د کوځې یو سپین ږیری مړ وو هلته تللې

- ته نه یې ورغلی؟

- زه اوس ورتلم هغه ته راغلې

- ښه سمه ده

لاړم خپلې مخکینۍ کوټې تـه هر څـه همغسې منظم ایښودل شوي وو د الماری نـه مې د خاطراتو کتابچه راواخیسته تېولې لیکنې مې ولوستلې هره لیکنه لـه درد او غم نه ډکه وه کله چې لیکنې ختمې شوې نو په ورپسې پاڼه کې مې ولیکل

" د غم نه وروسته حتماً خوشحالي شته "

دا لیکنه مې خپل ژوند ته په کتو ولیکله په خپلې کوټې کې مې دوه ساعته تېر کړل کتابچه مې الماری کې کېښوده تشناب ته ننوتم مخ او لاس مې ووینځل په هنداره کې مې ویښتان سمول په دې وخت کې د کور دروازه خلاصه شوه ومې کتل ترور مې وه ژر مې ځان د کټ لاندې پټ کړ ومې غوښتل لږه ټوکه ورسره وکړم ترور مې کوټې ته راننوته وروستې یې غږ وکړ خاونده دلته خو یاسین نشته د ترور د مېره غږ مې تر غوږو شو چې زما ترور ته یې ویل نه پوهېږم لږ مخکې خو همدلته وو د پیشو غږ مې له خولې نه وباسته یودم مې ترور راغږ کړ پشې ،پشې له ځان سره وغږېده

دا څه قسم پیشو یې چې نه راووځې د کټ له ببخ نه یې پوښ کش کړ او زه یې ولیدم او په موسکې حالت یې وویل

راووځه لېونیه!

اوس به مې په جارو وهلې وې د کټ له بېښ نه راووتم ترور مې په ټنډه ښکل کړم او لاړه چای یې راوړ په کیسو مو پیل وکړ ما مې د ترور پوښتنې ځوابولې هغې زما له یو بل نه مو ډېرې پوښتنې وکړې پوهېدم چې نور پوښتنه کول ښه نه دي خو ما ورته وویل تروري سبا به

نو د فاطمې له پلار سره زما د کوژدې په اړه غږېږئ کنـــه؟

- نه یاسینه سبا نه کېږي یو څو ورځې وروسته به ورشو تـــــــه بــــــه هـــــــم لـــــــږ آرام وکـــــړي

- هاهـــــــا ســـــــمه ده ټوکـــــــه مـــــــې وکـــــړه

جمعه تېره شوه فاطمه مې تر سترګو نه شوه په بېګاه کې مې ترور ته بیا د کوژدې په اړه خبره ورياده کړه بیا يې وويل ياسينه سبا مو په ښوونځي کې يوه غونډه ده نو ســـــبا هـــــم نـــــه کیـــــږي بلـــــه ورځ بـــــه ګـــــورو حېران ووم چې څه خبره ده مخکې مې چې ترور وخت درلود پیسې مې نه درلودلې او اوس چې پیسې راسره شته له دوئ سره وخت نشته

په موبایل کې په ګیم بوخت ووم شاوخوا درې نیمې بجې وې چې د کور دروازه وټکېده ترور مې راته وویل ورشه یاسینه وګوره چې څوک دي

لاړم دروازه مې خلاصه کړه د باندې د فاطمې ورور ولاړ وو په لاس کې يې

یوه خالته نیولې وه ورنږدې شوم روغبړ مو سره وکړ بنه راغلاست يې راته وويل خالتې ته يې لاس کړ او يو کارت يې ترې راواخیست

کارت راته د ختم ښکارېده پوښتنه مې ښه ونه بلله چې وپوښتم د چا ختم دی؟

د چای څښلو غوښتنه مې ترې وکړه ويې وېل

نه مننه زه بايد لاړ شم او دا کارتونه وويشم ننوتم کور ته په انګړ کې مې کارت خلاص کړ چې ومې کتل

پـــــــه کــــــــارت کـــــــې ليکــــــل شـــــــوي

(مرحومــــــــــــــه د حـــــــــــــاجي ....)

کارت مې لـه لاس نـه ولوېد او زه هم وريسې پـه ځمکه ولوېدم په ځان نه ووم پوی کله چې مې سترګې خلاصې کړې او حالت مې ښه شو ګورم چې په روغتون کې يم لاړو کور ته شپه تېره شوه سهار وختي مې وختي مې خپلې راوړې پيسې راواخيستې او لـه کور نـه ووتم لـه دوکان نه مې يو قوتی سګرټ راواخيستل او پارک کې مې وڅکل څو مياشتې وروسته د فاطمې د جدايي دلاسه په پوډرو روږدی شوم تقريباً اوو نيم کالـه مې د پوډرو نشه وکړه وروسته مې ترور د درملنې لپاره يو روغتون ته بوتوم يو څو مياشتې پـه روغتون کـې بستر ووم کلـه چې مې درملنه خلاصه شوه او پـه حال راغلم نو زما

خواته يو ډاکټر راغی چې عمر يې برابر غونډې وو په اوږې يې لاس راکښېود او ويې ويل مشره ! دادی ته اوس روغ رمټ شوې او له دې وروسته به تاته خلک پوډري نه بلکې ياسين وايي.

د هغه ددې خبرو په اورېدلو شکي شوم چې هغه زما نوم څنګه زده کړ؟ او د مشر کلمه يې څنګه راته وکاروله؟ دا کلمه خو ماته يوازې فرهاد کاروله ترې ومې پوښتل ډاکټر صاحب کولی شې زما دوه پوښتنې ځواب کړې ؟
- کومې پوښتنې ؟
- لومړی دا چې زما نوم دې له کومه زده کړ؟ او بله دا چې ولې مو راته د مشر کلمه وکاروله؟
- هاهاها... مشره ته لومړی پاڅه غاړی راکړه بيا دې پوښتنې ځوابوم
بې له کوم ځنډ نه پاڅېدم او په غېږه کې يې کلک ونيولم هغه بودم په ژړا شروع وکړه په ژړېدلې حالت يې وويل

ياسينه زه فرهاد يم ستا هغه تولګيوال خبرې يې ژړا بندې کړې
ددې خبرې په اورېدو مې د خوشحالۍ حس وکړ او يو

ځل بېا ورغاړې وتم څو شيبې مو يو بل همداسې په غېږه کلک ....

د څه خبرو وروسته مې ورته ووېل

فرهاده زه بايد اوس لاړ شم له ترور دوئ سره مې بېا حتماً سره ګورو انشاءالله

له لاس نه يې کلک ونيولم او ويې وېل نه ياسينه نن شپه به زما مېلمه کېږې نن رانه هيچ چېرته نشې تللی

ماښام شو فرهاد سره لاړم د هغوئ کورته د ماسختن ډوډی مو وخوړه وروسته يې چای راوړ د چای نه يې دوه پيالې ډکې کړې او زما ترخنګ کيناست ويې وېل ښه،ښه ياسينه اوس دا راته ووايه چې په پوډرو څنګه روږدی شوی وې ؟

کيسه مې په لنډو،لنډو، کې ورته وکړه د کيسې د ختميدو نه وروسته لاړ تازه چای يې راوړ ټوکې يې شروع کړې ژر مې د ټوکو لړی ور ختمه کړه او ورته ومې وېل

فرهاده اوس ته راته ووايه چې ته څنګه ډاکټر شوې؟

- هاها... د خپلو خبرو غچ اخلې که څنګه ؟

- نه فرهاده غواړم ستا د برېا په راز پوی شم

فرهاد خبره يو خوا او بل خوا وړله بېا مې پوښتنه ترېنه

وکړه بېا يې خوب رانه کړ بيا مې ترې وپوښتل ويې
وېل
ياسينه زه مې د مېرمنې له کبله ډاکټر شوم
- هغه څنګه ؟
- کيسه اوږده ده خو په لنډو کې به يې درته ووايم
- سمه ده

- ياسينه داسې چل وو چې زه په يوې جينۍ باندې مئين شوم هغه وخت پرې مئين شوم په کوم وخت کې چې مې تا سره شخړه کړې وه ، په پاڼه کې مې ورته څه خبرې وليکلې خو کله مې چې ليک ورکړ خيرې يې کړ او ويې وېل زه له هغه چا سره مينه نه کوم چې نشه يې توکې استعمالوي وروسته مې نشه پرېښودله وروسته له خبرو اترو مې ترې د کوژدې کولو غوښتنه وکړه ويې وېل چې کله دې پوهنتون شروع کړ نو بيا به کوژده کوو لاړم په يو خصوصي پوهنتون کې مې د طب پوهنځی شروع کړ د کوژدې لپاره مې مور او پلار ورولېږل کوژدې نه مخکې يې يو بل شرط هم په مونږ کېښود چې واده به له دندې پيدا کولو وروسته کوم شرط مو ورسره ومنلو دا چې کله مې دنده پيدا کړه نو واده مې وکړ نو ياسينه نن مې چې ژوند له خوشحاليو نه ډک دی

دا مې د هغې مینې برکت دی کومه مینه چې مې اوس مېړمنـــه

ده

نـو ملګرېـه! دادی اوس زمـا ژونـد وګـوره او د فرهـاد ، هغه ته خلک د ډاکټر او ماته خلـک د پوډري نامـه اخلـي

- یاسینه! ته اوس هم وړتیا لرې کوښښ وکړه تېر یادونـه دې هېر کړې

بېرتـــــه لـــــه ســـــره نـــــه ژونـــــد پیـــــل کـــــړه•

«   پای   »